

אוצרות התורה

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

ז' בניסן תשפ"ה | שבת קודש | גליון 143

פרשת ויקרא

שן העז חכם בנדרו שמואל שליט"א

"אדם בו יקריב מכם קרבן לה', לרצונו לפני ה',
יקריב אתו פתח אהל מועד, ריח ניחוח לה'"

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שורפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

פר בן בקר

עגל בן בקר

כבש

שעיר עזים

איל

עז

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצה	ר"ת
18:25	19:05	19:37	20:23
18:45	19:05	19:37	20:23
18:44	19:04	19:36	20:22
18:43	19:03	19:35	20:21

במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ח' ניסן

ח. רבי אברהם לבטון | רבי יעקב מרדכי הלוי מחכמי ירושלים | רבי משה הכהן חכם באשי בארם צובא | רבי שלמה מוסאף מייסד בתי כנסיות מוסיוף י-ם, תרפ"ב | רבי רפאל מיכאל אבולעפיה מחכמי קושטא | רבי יהואל מיכל טיקוצ'נסקי, מח"ס גשר החיים, תשס"ו | רבי אליהו שפירא, מח"ס אליה רבה

יום שני - ט' ניסן

ט. רבי חיים הגר בעל האמרי חיים מוויז'ניץ, תשל"ב | רבי אריה לוי רב האסירים, תשכ"ט | רבי יעקב צבי יאלעס, מח"ס מלוא הרועים על הש"ס, תקפ"ה

יום שלישי - י' ניסן

י. מרים הנביאה ע"ה, בארה של מרים בטבריה | רבי אברהם אבא הרצל, בעל שפתי חכמים על הש"ס, תרפ"ח | רבי שרגא פיבל שטינברג ראש ישיבת תפארת ציון, תשל"ח | רבי בצלאל הכהן מוילנא, מח"ס מראה כהן | רבי משה כהן דהים, מח"ס והשיב משה, תשכ"ו | רבי שלום משאש, רבה של ירושלים, תשס"ג

יום רביעי - י"א ניסן

יא. רבי משה ב"ר נחמן-הרמב"ם, ה' אלפים כ"ט, קבור בירושלים | רבי ישעיה הלוי הורביץ בעל השל"ה הקדוש, שנת ש"צ | רבי אליהו פרוס רב ואב"ד ירושלים, תשל"ב

יום חמישי - י"ב ניסן

יב. רבי אריה ליב אב"ד סלוצק, מח"ס קול יהודה | רבי יהודה ב"ר אליעזר פאפו מגדולי מקובלי בית-אל | רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל, תשס"א

יום שישי - י"ג ניסן

יג. רבי יוסף קארו מון הבית יוסף, שו"ע, קבור בצפת, של"ה | רבי משה אלשיך, מח"ס תורת משה, ש"ס קבור בצפת | רבי יצחק קארו דוד מון הבית יוסף, מח"ס תולדות יצחק | רבי מנחם מנדל שנהרסון, בעל הצמח צדק מחב"ד, תרכ"ו | רבי מרדכי יודלביץ, תשמ"ג | רבי יוסף רפאל עזריאל אב"ד בירושלים | רבי דוד ב"ר שלמה אלטארס, מח"ס כללי הדקדוק | רבי יוסף שרבאני מחו"ר ישיבת פורת יוסף, תשל"ט | רבי פראג'י דמרי, מח"ס ראש פנה ועוד, תרס"ו | רבי אברהם חביב ראב"ד לוב טריפולי, תרפ"ג

יום שבת - י"ד ניסן

יד. רבי עזרא הדאיה, מח"ס שו"ת נחלת עזרא, תשמ"ז | רבי אברהם יפה"ן ראש ישיבות נובהרדוק, תשל"ל | רבי יוסף צבי דינר, אב"ד לונדון, תשס"ז

מופדות המייש"ר

הידור מצווה

הכנת ספר תורה, תפילין ומצוות בפקודון של מו"ר שליט"א וכן כל ספרי מו"ר

שלוחה 5

לעריכת אזכרות

באזכרות צדקיים של אברכי ורבני הישיבה כולל סעודת ודברי תורה וקריש טלל תועד שישלח אליכם בוואטסאפ

שלוחה 7 או בוואטסאפ

פריון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מו"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 או בוואטסאפ

אך ורק דרך הטלפון **שלוחה 6**
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא לרגוע ללא קביעת תור-מראש

קביעת פגישה למו"ר

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקורך ללא שבות **שלוחה 7**
טלפונים

כולל לאברכים מצוינים החזקת אברך **ללמוד התורה הקדושה להצלחתך**

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה **שאל את הבוט או היכנס לאחר הישיבה**

מכון להוצאת ספרים **נינו להקריש לעזר**

תהלים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים **לילדים שלוחה 4**

חלוקת ספרי הזוהר הימני ללא עלות **שלוחה 4**

לקבלת ההלכה היומית כ-2 דק' של הלכות **יש לשלוח בקשה במוצאצא**

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה **שלוחה 2**

ישיבה גדולה לבחורים תפארת התורה **שלוחה 10**

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טכ'מון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129

שיצוב: צחק ישראלי יוסף
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

מעלת הקורבנות

בסייעתא דשמיא, התחלנו השבוע ספר ויקרא, שעוסק בעבודת הקורבנות. חומש ויקרא, המכונה גם "תורת כהנים", הוא הקטן בגודלו מבין חמשת חומשי התורה, וכולל בתוכו רק עשר פרשיות, שבהן 859 פסוקים. למרות זאת, הוא כולל הכי הרבה מצוות. בספר בראשית יש רק שלוש מצוות; בספר שמות, שבו סיפור מותן תורה ופרשת משפטים, יש 111 מצוות; בכומדבר יש 52 מצוות, ובדברים יש 200 מצוות, אבל בויקרא יש לא פחות מ-247 מצוות, שהן בגימטריא "רמז", ועם הכולל זה "רמ"ח (248). את חומש ויקרא צריך ללמוד היטב פירוש רש"י, ולדעת את כל סדר הקורבנות, שהוא דבר גדול, כי מעלת הקורבנות היא לאין ערוך. אמנם, היום אין לנו בית המקדש להקריב בו קורבנות, אבל עדיין יש לנו שלושה דברים השקולים כנגד הקורבנות: הדבר הראשון, תלמוד תורה – כמובא בגמרא: כל העוסק בתורה כאילו הקריב כל הקורבנות, שנאמר: "זאת התורה, לעולה, למנחה, לחטאת ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים." התורה שקולה כנגד כל הקורבנות כולם. הדבר השני הוא התפילה, שהיא כנגד קורבן התמיד, שהוא הקורבן החשוב ביותר מכל הקורבנות, כמו שאמרנו רבותינו: גדולה תפילה יותר מן הקורבנות. וכמו שכתוב בישעיה: "למה לי רוב זבחיכם ובפדשכם כפיכם אעלים עיניי מכם, כי תרבו תפילה אינני שומע." אבל, עכשיו שחזרנו בתשובה, הקב"ה שומע את תפילותינו. הדבר השלישי הוא התענית, שגם הוא חשוב כקורבן, כי האדם מקריב את עצמו לקורבן, את חלפו ודמו. כל שלושת הדברים האלה רמוזים בפרשתנו: "ויקרא... אל משה וידבר אליו מאוהל מועד לאמר. אדם כי יקריב מכם קורבן..." – "מאוהל מועד" זה התורה שהיא אוהל, וזה ארון הברית. "לאמר" – זו תפילה. "כי יקריב מכם" – מעצמכם, זה התענית. בפרט כשאדם משעבד את כוחו וקוצר לעבודת השם, וכופה את כל יצריו ותאוותיו, איזו זכות גדולה זו. כמו תענית הראב"ד, כשאדם אין לו כוח להתענות, אבל אשתו הכינה לו אוכל טעים כמיוחד שהוא אוהב. אם הוא אוכל ממנו רק מעט, ואת השאר הוא משאיר ואומר: "ריבונו של עולם, אני מתגבר על הכל, ויהי רצון שיחשב לפניך כתענית." הדבר עולה לו כאילו התענה באמת. כך כותב הראב"ד.

והעיקר הגדול זה מה שכתוב ב"זוהר הקדוש"

נחו המלאכים מן הדין והפכו למלאכי רחמים. פלא פלאות, לדאות כמה גדולה מעלתם של הקורבנות.

מסופר על רשב"י שהלך לטבריה, ופגש את אליהו הנביא זכור לטוב. אמר לו אליהו: "שלום עליך מור." שאל אותו רשב"י: "במה הקב"ה עוסק?" אמר לו: "בקורבנות." שאל רשב"י: "ואלו חידושים חידש?" אמר לו: "הוא הביא חידושים בשמך, רבי שמעון. כמה שאתה שמח בקורבנות. כששאלתי: 'מה מעלת הקורבנות?' אמר לי הקב"ה: 'לך לרבי שמעון והוא יענה לך, אז באתי אליך לשאול בשלומך. כך ביקש ממני הקב"ה'."

יש כמה קורבנות: עולה, מנחה, חטאת ואשם. וסימנם: **עמח"א**, כנגד **עון**, **משחית**, **חמה** ו**אף**, שהם המזיקים הפוגעים בנו, ה' יצילנו. ומי מכניע אותם? עולה, מנחה, חטאת ואשם.

עזקה ותפילה לתיקון הנשמות

החל מא' בניסן, עד סוף החודש, אפשר לזכות לכרך ברכת האילנות, כמו שאומרת ההלכה: "האי מאן דנפיק בחודש ניסן" – כלומר, מי שיוצא בחודש ניסן, ורואה "אילני דמלכא" – אילנות פרחים ומלכאים, "כרך ברוך שלא חיסר בעולמו כלום וכרא בו בריות טובות...", בכוח הברכה הזאת יכולים לברר ניצוצי הקדושה, ובכוח התפילה אפשר להעלות בבת אחת את כל הנשמות המתגלגלות בצומח, כי הרי "אין כן דוד בא, עד שיכלו כל הנשמות שכנגד". עכשיו, בעזרת הקל וכישועות, זהו זמן הפריחה והלכלוב, כנודע בספרים הקדושים, שבזמן הפריחה עומדות בחומות ק עין שלוש שורות של נשמות, וזן מצפצפות בקול, שהן רוצות לפרוח ולעלות למעלה, אך אין להן מספיק כנפים לעלות. ועל ידי שאנחנו מתפללים ועושים עבור הנשמות האלה, אנו זוכים להעלות אותן. לכן, מראש חודש ניסן ועד יום י"ג בחודש, צריך לומר כל יום תפילה על הנשמות. בנוסף, קוראים גם את פרשת הנשיאים, וכל אדם ייתן כל יום שלוש פרוטות, חוץ ממה שנותנים כסף לצדקה, ניתן עוד שלושה שקלים כשביל הנשיאים. רבנו האריז"ל מביא שב"זוהר", ח"ג דף קמ"ח מובא על עניין הנשיאים: "אמר רבי שמעון, אלמלא לא הקריבו אילן תריסר נשיאי ישראל כל אחד קורבנו כמשקן, ל

בפרשת וירא, שהקורבן הוא במקום תענית: פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגשתי באליהו הנביא, וביקשתי ממנו שיאמר לי דבר טוב שמועיל מאוד לבריות. אמר לי: גידה גור הקדוש ברוך הוא, שכאשר באים לפניו כל המלאכים הממונים לקטרג ולהזכיר עוונות של האדם, כל זמן שיאמרו בני האדם את פרשת

עונג שבת

הקורבנות שציווה משה רבינו ויכונו בהם, כל המלאכים יזכירו אותם רק לטובה!

ומוסיף ה"זוהר" ואומר, אמר רבי כוספדאי: **ומי שמזכיר בפיו בכתבי כנסיות ובכתבי מדרשות ענייני הקורבנות והמנחות, ברית כרותה שלא יכולים לקטרג עליו כל המקטרגים, אלא לעשות לו רק טוב.** לכן, איזו זכות גדולה היא לומר את סדר הקורבנות, ונשלמה פרים שפתינו."

כתוב ב"זוהר" על אברהם אבינו: "זהנה שלושה אנשים נצבים עליו." למה כתוב "עליו"? יש לומר "לפניו". אלא, "עליו" – לעין בדינו. ומה עשה אברהם? "וימחר אברהם האהלה", הוא מיהר לאהלה של תורה. "מהרי שלש שאים קמוח סולת, ולושי" – זה קורבן מנחה. "ואל הבקר רץ אברהם", אלה הקורבנות. וכיון שהקריב קורבנות,

מפי מרן גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

הענינו
הענינו

דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

כותב ה"דוקח", שהיה אחד מהראשונים והגאון מווילנא אמר עליו שכל דבריו ברוח הקודש, שכל שפשוף וקדוץ שבהם אדם מנקה את החמץ, הוא בורא מלאך בשמיים. לכן, שאדם לא יגיד "אין לי כוח", כי כל קדוץ בורא מלאך - מאה קדוץ = מאה מלאכים. לכן כדאי לקדץ ולנקות, שלא ניכשל ח"ו באיסור חמץ.

פעם, באחד מכותי הכנסת, היה כהן אחד שחלץ את נעליו, אך לא נעל אותן בחזרה אחרי ברכת כהנים. הגיעה קריאת התורה, ופתאום הנעליים התחילו לבכות... שמעו המתפללים קול בכי. הסתכלו ולא מצאו מי בוכה. לבסוף, גילו שאלה הנעליים שבכות. שאלו את הנעליים: "מה יש לכן? למה אתן בכות?" ענו הנעליים: "ראינו שהוציאו את ספר התורה, ואנחנו וספר התורה עשויים מאותו חלק של עור הבמה. אך ממנו עשו ספר תורה, וממני נעליים. למה ממני עשו נעליים שדורכים עליו וממני עשו ספר תורה?" אמרו להן הנעליים: "כשלקחו את העור לעיבוד, הוא צחק ולא רצה, וטען שקשה לו. לכן, עשו ממני נעליים. אך החלק השני, זה שממנו עשו ספר תורה, הלך בשמחה אל מעבד העורות, ולכן עשו ממנו ספר תורה."

על כך אמרו רבותינו: "טוב אחד בצער, ממאה שלא בצער." מכיון שאדם עושה דבר אחד בצער, יקבל מאה פעמים שלא בצער. למשל, אם היה לאדם מכונה שהוא מכניס לתוכה דולר אחד, והמכונה מוציאה מאה דולר, האם זה שווה? בוודאי שכן. כלומר, האדם עושה פעם אחת פעולה שקצת קשה לו, והוא יקבל כנגדה שכר מאה פעמים. גם האדם שמנקה לפסח, הוא מתאמץ ומתעייב ומתעייף, אך אח"כ הוא זוכה לאור הגדול של החג. ברגע שהוא מנקה כאן, זה מנקה לו גם את הנשמה.

עכשיו גם תקופת 'בין הזמנים', וצריך ללמוד יותר תורה. אסור להתבטל, אצלנו, כשהיינו ב"פורת יוסף", לא היה 'בין הזמנים'. לא היה מושג כזה שיוצאים לחופש, אלא היו לומדים עד ז' בניסן, כך שהיו לנו יומיים-שלושה עבור ההכנות לחג, ומיד אחרי החג היינו חוזרים לשיבה.

עושה המצה, כיצד היא מרפאת? התשובה היא: "מצה ומריבה". אם יש בגוף האדם מחלה, או סטרא אחרא, המצה נכנסת פנימה ומוציאה מהאדם את הסטרא אחרא. כל זה, בתנאי שתהיה מצה מהודרת, ולא חס ושלום שיש בה בעיות וספיקות.

דבר ראשון, צריך לדעת מה שכותב הרמ"א בסימן תכ"ט ב"שולחן ערוך", בתחילת הלכות פסח: "מנהג לגבות חטים ולחלקן לעניים לצורך פסח. כל מי שדר בעיר שנים-עשר חודש, צריך ליתן חטים לעניים. כפרט ה"זוהר" החמיר בכך במיוחד, שצריך לדאוג לתת אוכל לעניים. כתוב "בצדקה תיכוננו" - על ידי הצדקה עם ישראל נגאלים, כמו שכתוב: "ציון כמשפט תיפדה ושביה בצדקה". וכן כתוב בישעיה: "והיו כחסד כיסא". אדם שנותן מממונו, בסוף הממון נשאר אצלו. "ממון" במילוי אותיות יוצא עוד הפעם אותיות "ממון" - מס, מס, וו, נון. גם "צדקה" כאתב"ש יוצא עוד הפעם "צדקה". גם "כסף" במילוי אותיות עולה: כפ=100, סמך=120, ופה=85, בסך הכל 305 כמנין "כפרה". וזהו 'ייקחו להם איש שה לבית אבות'. מתי ייקחו את השנה? ביום העשירי לחודש ניסן. "העשירי" הוא גם רמז ליום כיפור. לכן, "שה" הוא כנימ' 305, כמנין "כפרה". אם כן, ההכנות הראשונות לפסח צריכות להיות בנתינת צדקה.

דבר שני, צריך לנקות ולקדץ הבית. השל"ה הקדוש כותב שהחל מיום הפורים, במשך שלושים יום קודם חג הפסח, בכל פרוסת לחם שאדם אוכל הוא מקיים מצוות ביעור חמץ. כלומר, לא סתם לבלוע את החמץ, אלא לכוון בכל בליעה שבכך אתה מבער את החמץ. לכוון לשם מצוות ביעור חמץ.

יכיל עלמא למיקם קמיה תריסר נשיאי ישמעאל". כלומר, אמירת פרשת הנשיאים מכניעה את נשיאי ישמעאל, שהם "שנים עשר נשיאים לאומותם". מראש חודש ניסן ועד י"ב בחודש מזכירים נשיא אחד ליום, וכשמזכירים את הנשיאים, כל עם ישראל מתברך מזה. לכן חשוב לתת את ליבנו ולהקפיד לקרוא כל יום יום את "פרשת הנשיאים", בעז"ה.

בחודש ניסן אפשר לצאת מכל הבעיות ומכל הצרות, ומתגלה אור גדול בעולם. בדרך כלל ההנהגה היא של "אני לדודי ודודי לי" - כלומר, אם "אני לדודי" ואני חוזר בתשובה, הקב"ה עוזר לי. אך בחודש ניסן ההנהגה שונה, והיא הנהגה של "דודי לי ואני לו" - קודם "דודי לי", ורק אחר כך "אני לו". כלומר, מה הקב"ה עושה בחודש ניסן? עם ישראל היה במצרים במצב של "ואת ערסו ועריה". לא היתה לנו שום מצווה שנוכל לצאת בזכותה ממצרים, והקב"ה עזר לנו ונתן לנו את דם הפסח ודם המילה, שהוא כעצמו נתן לנו ואמר לנו: "בזכות זה אתם יוצאים". במצרים לא היה לעם ישראל שום זכות, והקב"ה החדיר בנו כוחות אדירים, וכך יצאנו מעבודת לחירות ומשעבוד לגאולה.

כותב הרב יצחק דלטאש בהקדמתו לספר "מקדש מלך", שכשעמ"י היו במצרים, הקב"ה נתן להם שתי מצוות עשה - דם הפסח ודם המילה, שעליהם חייבים כרת, ועל ידם יצאו עם ישראל ממצרים. כעת, בכוח מה יצא עם ישראל מהגלות? בזכות לימוד תורת הסוד וספר ה"זוהר", כי "כדאי יפקון מן גלותא ברחמי".

ההכנות לחג הפסח

עם ישראל עסוק עכשיו בהכנות לקראת חג הפסח, כביעור החמץ ואפיית המצות. **"מצה"** היא **ראשי תיבות: "מכל צרה תצילני"**. ה"זוהר" אומר שהמצה היא "לחם של רפואה" וגם "אוכל האמונה". מה

סעודת אזכרה

לעילוי נשמת יקירך!

אברכי הכולל ובחורי הישיבה העוסקים בתורה הקדושה יערכו עבור יקירכם

סעודה • קדיש • אשכבה

עם דברי תורה עבור הנפטר

ובזה יהיה נחת רוח ליקירך!

צלצלו, וזכו גם אתם 03-5520004

ניתן להשתתף במעמד

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו

אהוב ליבנו תומך תורה וחסד

בכל ליבו ונפשו

רבי שי בן דות ה"ו

ודעייתו הצדקנית

יסמין בת פאני תחי'

וילדיהם הנעימים

השם ישמרם ויחיהם בבריאות

ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

זהירות מחמץ בפסח

בעיקר, האדם צריך להזהר במה שהוא מכניס לפה שלו, שח"ו לא יכניס לפה חמץ, שהוא כמו "החיידק הטורף". וחמץ ממה שנוהג לא לאכול, צריך כן לאכול "לחם עוני" שכן המצות יש אומרים, ש"לחם עוני" הוא "שעונים עליו דברים הרבה". "לחם עוני", כפשוטו, זה לחם שאינו מחמץ, שהעניים אוכלים אותו. רבי אברהם אזולאי היה אומר: מי שנוהג מחשש חמץ, מובטח לו שלא יחטא כל השנה. לכן צריך לדקדק בדברים האלה ולא להרפות מהם בשום אופן. אם אדם לא בטוח במיליון אחוז שאין בזה חשש חמץ, איך יאכל את זה? אם היו אומרים לאדם שיש לו פה עוגה, וכל הרופאים אומרים שזה בסדר, ורק אחד אומר שאולי יש בו חשש שהוא נטע בחיידק הטורף. האם הוא יאכל את זה? ברור שלא.

למשל, אדם שהולך לקנות תבלינים, צריך לקחת גרגרים שלמים של פלפל, למשל, ולטחון בבית בעצמו. קינמון – יטחון בעצמו... ובוודאי לא לקנות קמח מצה, וצריך להזהר בזה מאוד, כי לפעמים מכינים אותו מכל השאריות מאפיית המצות, ויש בהן לפעמים 'כפולות', השם יצילנו. לכן, מה אני עושה? מהמצות שאני קונה לחג, אני לוקח עוד שני קילו וטוחן אותו בבית לקמח מצה.

סגולת המצה

המצה היא לחם "שעונים עליו דברים הרבה", ולכן אתה יכול לבקש מהקב"ה בזמן אכילת המצה הרבה בקשות רחמים. אפשר לבקש רפואה, אמונה... כל אדם יבקש על הדברים שלהם הוא זקוק. רבותינו אומרים דבר פלא: כשאכל אדם הראשון מעץ הדעת, יש אומרים אומרים שחטא היה, ויש אומרים שגנן היה. לכן, כליל הסדר מתקנים את שני הדברים האלה – גם את החטא באכילת המצה, וגם את הגנן בשתיית ארבע כוסות. "עץ הדעת" הוא בגימטריא "חמץ שאור" בדיוק, וזה הזו"ן של

ביקש ממני לאכול את המצה, והבטיח לתת לי את שכר המצווה הזאת בעולם הבא, כגלל שאני זה שמסרתי את נפשי כפועל על אפייתה. הסכמות, לכן, למרות שזה לא היה פשוט בשבילי. דרך אגב, אותו תלמיד חכם, ביום ששלחו את כל משפחתו למשרפות, ניגש אלי ואמר לי "לא למדנו כלום היום.. בוא ונלמד משהו בעל פה", והוא התחיל לשנן בעל פה מסכתות שלמות של גמרא. גם התפילות שלו היו מיוחדות מאד, ועבודת השם שלו היתה יוצאת דופן. ואכן, אותו תלמיד חכם אכל את כזית המצה כליל הסדר, אך אחרי כמה ימים רצחו אותו הנאצים ימ"ש. לאחר זמן רב הוא התגלה אלי בחלום ואמר לי, שכבר שלושים ושלוש שנה הוא ממתין להתגלות אלי בחלום (משנת תש"ה עד תשל"ח). הוא סיפר לי שהוא נמצא בהיכל גבוה מאד בן ערך, בשכר זה שזכה למוות על קידוש השם, אך למרות כל המסירות נפש שלו, עדיין חסרה לו הזכות של אותה אכילת מצה כדי להגיע למדרגה גבוהה עוד יותר בשמים, ולכן הוא מבקש ממני לוותר לו על השכר של אותה אכילת מצה. אמרתי לו שאני לא יכול לוותר לו לפני שאני שואל רב, אותו ניצול שואה סיפר את סיפור המעשה לרב אונגר, שגם הוא עצמו היה ניצול שואה, ושאל אותו מה לעשות. הרב אונגר שלח את השאלה לעוד כמה מגדולי הדור, ולכסוף פסקו שאותו ניצול שואה זכה להישאר בחיים ולקיים מצוות, ובמיוחד את מצוות אכילת מצה, ואילו אותו תלמיד חכם כבר נפטר, ושם בעולם העליון הוא כבר לא יכול לקיים מצוות. לכן, יהיה ראוי שניצול השואה יוותר לו על הזכות של אותה אכילת מצה במחנה ההשמדה. נכנס ניצול השואה לבית הכנסת, פתח את ארון הקודש, ואמר לבורא עולם שהוא מעניק לאותו תלמיד חכם את הזכות של אותה אכילת מצה. אותו תלמיד חכם הגיע אליו שוכן בחלום והודה לו על הזכות שזיכה אותו, וסיפר שבזכותו באמת העלו אותו למדרגה גבוהה יותר בן ערך. מהמעשה הזה רואים, כמה

הקל"י. בשנה יש 365 יום. אם נוריד את שבעת ימי חג הפסח, יישארו לנו 348, שהם בגימטריא "נחש". בימי הפסח, כשעושים הכל בקדושה, אפשר לפעול שיתבטל ה'נחש' ויבוא משיח, ואז 'והיה ה' למלך על כל הארץ'. המילים, 'ה' מלך, 'ה' מלך, 'ה' ימלוך" הן בגימטריא "משיח". בעזרת השם, כולנו רוצים את הגאולה, ולכן נשתדל לבער את החמץ בכל הכוח.

היום אין לנו אכילת קרשים. אומר ה"חתם סופר": איזה מאכל אוכל האדם, שדרכו הוא מכניס קדושה לחוץ גופו? אלה המצות, שכן כמו אכילת 'קודשים', שהיא במקום הקדושת. "אכילת מצה כליל פסח" זה בגימטריא "עת רצון".

מסירות נפש על המצה

ניצול שואה סיפר לרב אונגר זצ"ל, רבה של שכונת "אגודת ישראל" בבני ברק, את המעשה הבא: "ליל יום טוב ראשון של פסח שנת תש"ה התקרב, והיה לי רצון עז להשיג מצות. מסרתי נפש למצוא חטים כשרות ולטחון אותן וגם מצאתי תנור לאפות בו. עלה בידי להכין מצה אחת, וחילקתי אותה לשתי "כזיתים", שאם הקצין הנאצי יתפס 'כזית' אחד של מצה, יישאר לי ה'כזית' השני לפליטה. וכך באמת היה. החייל הנאצי לקח לו חתיכה אחת של המצה, וכשמישש בכגדיו, הוא לא מצא עוד. היה איתי במחנה תלמיד חכם אחד ירא שמים, והתווכחנו בינינו מי מאתנו יאכל את כזית המצה כדי לקיים מצות אכילת מצה מדאורייתא. אותו תלמיד חכם

מוסדות המיש"ר תכ"ץ
פ"נס יום

יום יום הכיז"ג באג התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

יקיח פלוני

הקדש ע"י ה"ה פלוני אלמוני הי"ד שיזכה לשפעה ברכה
הצלחה פרנסה טובה ובשפע, נחת ושמחה בריאות איתנה,
אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן

להקדישות: **03-552-0004**

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ₪ חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו וחייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עברולחק שליט"א
מאגרי המוסדות

בפרשתן כתוב "ויקרא אל משה" הנה תיבת "ויקרא" כותבה בא' זעירא (היינו האות א' קטנה) וכיאר על כך הרה"ק דברי ישראל זי"ע לכאר הסיבה שהאות א' נכתבה בקטן, והוא כי יש סמיכות בין סוף חומש שמות שהתורה חותמת בפסוק, "לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם" ומיד מתחילים את החומש החדש שכתוב בו "ויקרא אל משה" וכו' ויקרא באות א' קטנה, ואם נחלק את המילה "ויקרא" יצא לנו ויקר - א', ויקר הוא מלשון מקרה וא' היינו אלופ של עולם ופירושו שהשם רומז לנו בתורה שהתשובה והגורם לכל מסעיהם של בני ישראל (הטלטלות והגדרות) אינם אלא מאלופ של עולם דהיינו א', ולכן נסמכו פסוקים אלו כדי להורות לאדם שלא יתלה את כל מאורעות חייו בכל מיני סיבות אלא ישליך יתבו על השם ויבין שהשם הוא המנהיג שמנהיג אותו לטובתו והכי טוב שיש בעולם,

ובוודאי שדבר זה וחזון זה לא נאמר רק לדור המדובר אלא לכלל הדורות של עם ישראל להכיר ולדע שכל מסעיהם היינו כל הניסיונות שאדם עובר הן בביתו, הן בפרנסתו, הן בדירתו, הן בשכניו, וכל אשר לו, הכל מדורקק להיטיב אם האדם ולדומם נפשו כמדת האמונה והביטחון בהשם,

וזהו הגלות שאדם עובר בחייו דהיינו 'גולה' מניסיון פלוני לניסיון פלוני אולם אם יכניס את האות א' שהיא רמז לאלופ של עולם למילה 'גולה' מיד יתהפך לגאולה, משום שזהו רצון השם, שכל יהודי יזכה אלוהות, ולא יתלה שום דבר מחמת הטבע, אלא יסתכל על שורשו של דבר, שזהו השם יתברך בכבודו וכעצמו,

ועל זה כותב הבן איש חי על הקשיים שאדם עובר בחייו ידוע שאינם אלא כל מיני חובות שהוא חייב להשם יתברך מעבירות שעשה הן מגולגל זה והן מגולגלים אחרים, חוב גימטריא 16 והמילה טוב שמשמעותה דברים טובים, גימטריא 17 ההבדל בניהם הוא אחד, וזה רמז לאלופ של עולם, אם האדם שמגיעים לו החובות דהיינו הקשיים והוא לא נשכר, אלא מכניס את האחד לקושי שלו אז מיד מתהפך לו החוב לטוב, וכל זה מכות האמונה החזקה שקיימת בנפשו,

א"כ כמה שווה לאדם להשקיע ביסוד זה אשר עליו תלוי כל הרוחניות וכל הגשמיות, שאדם משקיע כזה אז גם קשיים שהוא אמור לעבור מהפכם לדחמים,

ויה"ר שנוכח לצאת מגלות זו של המעטת האמונה, ולהרבות באמונה אמן ואמן,

גדולה זכות אכילת המצה בליל הסדר, וכמה עלינו לדאוג למצות הכי טובות ומהודרות לחג.

היום, ברוך השם, איננו נדרשים לכל כך הרבה מסירות נפש, אלא רק לסטור את הפה ולדעת מה לאכול ומה לא לאכול, ולקנות את המצות הכי מהודרות. מורנו חכם בן ציון אבא שאול היה מלאך, ובקושי היה אוכל מצות. מתי היה אוכל מצות? רק בליל הסדר ובשבת.

לצפות לגאולה בקרוב

הגמרא אומרת במסכת שבת: "אמר רבא: בשעה שמכניסים אדם לדין אחרי מאה ועשרים שנה אומרים לו, נשאת ונתת באמונה? קבעת עיתים לתורה? עסקת בפריה ורביה? ציפית לישועה?" ואומר הרמב"ם, שמי שאינו מצפה לישועה ולבניין בית המקדש, כופר בתורת משה. משל למה הדבר דומה? לאדם שנסע באונייה. האונייה טבעה, אך הוא ניצל, והוא לא ידע איך לחזור לביתו, ולכן הוא גר שם ביער עם הקופים והדובים, ולאט לאט התרגל לחיות איתם. חלפה שנה ועוד שנה, והוא כל הזמן ציפה שאולי תעבור במקום אונייה שתיקח אותו למקום יישוב, אך הוא לא באמת האמין שתבוא הישועה. אם הוא יאמין, הישועה היתה באה. וכי אדם יכול לחיות עם חיות? עלינו לזכור, שכל יום הגאולה מתקרבת, וצריך להיות יושב ומצפה.

אומרים של'חפץ חיים' היו בנדים מיוחדים שהכין לכיאת המשיח. הוא היה לוקח איתו את הבגדים האלה לכל מקום, וכשלפעמים היה שומע איזה רעש היה רץ לחלון, אולי המשיח הגיע. הוא היה אומר, שאם כל עם ישראל היו מצפים בהמוניהם לכיאת המשיח, הוא היה מופיע כבר מזמן. אם עדיין לא בא המשיח, סימן שאיננו מצפים לו כראוי.

מספרים על ה'חפץ חיים' שהיה נוכח בשעה שנציגי קהילת בריסק בליטא הגיעו לביתו של ה'בית הלוי' עם כתב רבנות בידם, וביקשו אותו שיקבל עליו את משרת הרבנות. הוא סירב, באומרו: "קיבלתי על עצמי לא לקבל עליי שום משרת רבנות". פנה אליו אחד הנציגים ואמר: "איך אתה יכול לסרב כשעשרים וחמישה אלף יהודים מחכים לך?" הודעו ה'בית הלוי' מהמילים האלה, והוא מיד קרא לרבנית ואמר: "גשי מהר, ותביאי לי את המלבושים. אני חייב ללכת. 25,000 יהודים מחכים, ואסור לעכב אותם. אני חייב ללכת." אם ל'בית הלוי' המתונו 25,000 יהודים, למשיח מחכים מיליארדים! כל בית ישראל מחכה לו! כל זה, אם היו מחכים לו. אבל לא מספיק מצפים לו. אחד אומר לחברו, שיותר טוב לו עם הפרות שלו... שלא יבוא עכשיו, כי הוא קודם צריך לגמור איזה עסק... לשני יש את ענייניו שלו... אנשים לא מכינים מה זה משיח.

שאול המלך שאל מדוע לא בא דוד בן ישי החדש וגם לא בחודש שעבר? הוא היה עושה לאנשיו סעודה בראש חודש, והוא שאל: "למה לא בא בן ישי גם תמול גם שלשום אל הלחם?" רבותינו אמרו בדרך רמז ומוסר: מדוע לא בא משיח בן ישי? ועונים: "גם תמול גם שלשום אל הלחם". כלומר, גם בראש השנה וגם כיום כיפור רואים אנשים שזועקים, "הב לן מזוני, הב לן פני", אבל אף אחד לא מבקש על המשיח. זו בריוק הבעיה. צריך לבקש על משיח צדקנו. היה אומר לנו חכם יוסף עדס זצ"ל: "אך אם יום או יומיים יעמוד, לא יוקם, כי כספו הוא" – אם אדם עומד "יום", שהוא רמז ליום כיפור, "או יומיים", שהם רמז לראש השנה, הוא "יעמוד" – הוא יכול להתפלל ולהתפלל, אך לא תתקבל תפילתו. למה? "כי כספו הוא" – הוא צריך כסף...

פעם אחת, שיחקה קבוצת ילדים בראדן במשחק מחבואים, והיתה עימם גם בתו של ה'חפץ חיים'. היא התחבאה במקום שידעה שלא ימצאו אותה. ואכן, הילדים חיפשו ולא מצאו אותה. חצי שעה חיפשו אותה ולא מצאו אותה. בסוף הם התייאשו והתחילו לשחק משחק אחר. אחרי שעה וחצי היא יצאה ממקום מחבואה ושאלה, "מה? למה אתם משחקים משחק אחר? למה לא חיפשתם אותי?" והתחילה לככות. היא הלכה הביתה, ואביה ה'חפץ חיים' ראה אותה בוכה ושאל: "בתי, למה את בוכה? מה קרה?"

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת.
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

משולחן המלך

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התענוגות ודרכים בריכות
התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך
אין מאת הרב משה אהרן ווארין
שליט"א
מאבכי המוסדות

"מעולם לא פגעתי ביהודי!"

בסוף הפרשה מתבאר דינו של אדם שחברו נזק לו את ממונו להתעסק בו ושיתחלקו ברווחים שתניב העסקה שווה בשווה, וכן אם הביא לו הלוואה וכדומה והמלווה הגיע לתבוע את כסף והלה [האדם שקיבל את הכסף] נשבע לשקר שלא היו הדברים. אומרת התורה הקדושה: לשיתעורר אדם זה לשב תשובה – עליו לשלם לאותו האדם את הקוק [סכום ההלוואה או העסקה] ובנוסף חומש [חמישית מהסכום] ועליו להביא קרבן אשם לה' על חטאו אשר חטא, או יתכפר לו חטאו.

אך כמובן שמלכתחילה דורשת התורה מהאדם שלא לגזול ושלא לרמות את חברו ואף שלא לגרום לו שום צער, רק שאם האדם חטא ונכשל עליו לדעת שמוטלת עליו החובה והזכות לשוב בתשובה.

סיפר מגיד המישרים ר' אהרן טייטלבוים שליט"א:

בידו שלם התגורר הרבי הקדוש ר' גדליה משה מוועליץ זצ"ל ר' אליהו רוס זצ"ל סיפר עליו כך: "שעות ספורות לפני שר' גדליה משה נפטר, ראיתי אותו משנן עשרות פעמים את מזמור ט"ו שכתבתי: מזמור לוד – ה' מי יטר באוהלך, מי ישכון בהר קדשך, הוֹלֵךְ תָּמִים וּפְעֵל צְדָק וְדוֹכֵר אֱמֶת בְּלִבּוֹ. לֹא רִגַל עַל לְשׁוֹנוֹ, לֹא עָשָׂה לְרֵעֵהוּ רָעָה וְהוֹפֵה לֹא נִשְׁאָר עַל קִרְבּוֹ."

התפארת ושאליה איתו מה פשר התורה על מזמור זה כל כך הרבה פעמים?

והרבי השיב לי: "אדם שנוסע למדינה זרה חייב להצטייד בדרכון ובוזיה, לא כל המדינות מעניקות אישורי כניסה לאזרחים מכל המדינות.

אולם יש דרכון שנקרא 'דרכון אינטרנציונלי' – זהו דרכון דיפלומטי המוענק לאנשים חשובים במיוחד, והוא מעניק אפשרות כניסה בשעריה של כל מדינה."

"להבדיל", המשיך ר' גדליה משה: "בשמים יש הרבה דרכים קודש שלכל אחד שער כניסה משלו. יש שער שנפתח לנשמה שעברה על עצמה בעולם הזה כעניין התפילה ויש שער שנפתח לנשמה שעברה על עצמה כעניין לימוד התורה וכן על זה הדרך.

אבל יש דרכון שפותח את כל השערים בשמים! מי שמחזיק בו יכול לגור באהל ה' ולשכון בהר קדש. ומי הוא בעל הדרכון הזה? דוד המלך מפרט: 'הוֹלֵךְ תָּמִים וּפְעֵל צְדָק, לֹא רִגַל עַל לְשׁוֹנוֹ, לֹא עָשָׂה לְרֵעֵהוּ רָעָה' – מי שאף פעם לא עשה רעה לרעהו ונזהר שלא לכייש את ידידיו וקרוביו."

"ואני יכול להעיד על עצמי", סיים ר' גדליה משה: "שאף פעם לא פגעתי במשנה, לא גרמתי רע לאיש, עכשיו כשאני עומד לעצום את עיני ולעלות לשמים 'כִּכְיֹל' לארץ אחרת – אודקק לזיוה שופתה עברי את השערים. אני משנן לעצמי את פרטי הויה שאיתה בעזרת ה' יפתחו לי השערים".

מבהיל, יהודי שיכול להעיד על עצמו שמעולם לא פגע באיש.

גם אם אנחנו לא בדרגת הלל, לפחות נדע שיש לא לשאוף ולהתקדם, ולכל הפחות נשתדל שאם פגענו [בשעות] באדם, נפייס אותו ונבקש את סליחתו!

נסע פעם עם אשתו לדרך רחוקה. הם היו עם החסידים בדרך, ופתאום הרבנית לא הרגישה טוב, והיה צריך לתת לה כוס חלב. אמרו לו החסידים: "מאיפה נשיג עכשיו לרבנית כוס חלב באמצע הדרך?" אמר להם רבי מאיר: "נתפלל להשם יתברך". הוא התפלל, ופתאום בא איזה גוי עם פרה, והרב חלב ממנה כוס חלב ונתן לרבנית, שמיד הרגישה טוב יותר.

מספרים, שפעם הם היו באיזה מקום שומם בלילה, ולא היו להם נרות, וגם לא היה מאיפה להביא נרות. בסוף הגיע אחד שמוכר סבונים ואמר לו שצריכים נרות, ואמר: "אבדוק, אולי יש לי גם נרות". בסוף, בתחתית הארגז של הסבונים היו לו נרות... הם לא האמינו שיכול להיות נרות שם. אך כשאדם מצפה ומתפלל, הישועה באה.

"אמרי אמת" מגור לא רוצה לעלות להר הזיתים. כששאלו אותו מדוע, הוא ענה: "כתוב שכשיבוא משיח, יבקע הר הזיתים. אז איך אלך לשם? אולי תכף יבוא משיח..."

סיפר הרב שמעון דרור שליט"א על פרמדיק אחד שסיפר על מה שהיה לפני שנים, כשמחבל עלה על הגשר בשכונת "פסגת זאב" ועשה שם פיגוע, וירד בו והוא נפצע. עכשיו הפרמדיק היה צריך לעשות למחבל הזה החייה, כפי שהחוק מחייב. הלא אנחנו אנשים נאורים וידידותיים, ואם לא יעשה, היועצת המשפטית של הממשלה תעשה בעיות... בקיצור, הוא סיפר שתוך כדי ההחייה הוא שמע את המחבל מקלל אותו... הוא מטפל בו ועושה לו חסימות עורקים, והמחבל מקלל אותו... אמרתי, שזה מוסר השכל לקשר בינו לבין הקב"ה. הפרמדיק היה חייב להמשיך להחיות אותו, למרות הקושי. גם בשעת החטא הקב"ה מחייה אותך!

היא סיפרה לו איך התחבאה והילדים לא חיפשו אותה, ואז גם ה"חפץ חיים" התחיל לככות. עכשיו באה אשתו ושאלה: 'כבוד הרב, למה אתה בוכה? מה, בגלל שהילדה בוכה גם אתה צריך לבכות?' אמר לה ה"חפץ חיים": מה כל כך קשה להבין כאן? נגע לליבי הסיפור של המחבואים. ילדנו הקטנה, כשלא באו לחפש אותה, היא מיד התחילה לבכות. גם הקב"ה, מזמן החורבן ועד היום ממתיק ב'מחבוא', שנאמר 'ואנוכי הסתר אסתיר פניי מהם'. הוא מחכה שנחפש אותו, שנחפץ ונבקש אותו. חלפו כבר אלפים שנות גלות, ועוד לא באו לחפשו... אף אחד לא בצער... כולם שקועים בהבלי הזמן... ואיך לא אבכה?" דברי מוסר נוקבים אמר ה"חפץ חיים". המפתח של כל העניינים נמצא ב'מחבוא'.

אחד מתלמידיו של ה"חפץ חיים" שאלו: "כבר חמישים שנה, אני שומע את הרב מתפלל וזועק על הגאולה כל יום מחדש. כל הזמן שומעים אותך אומר, 'הנה המשיח בדרך, הוא כבר ממש קרוב'. אז איפה הוא? ענה לו ה"חפץ חיים": "הבעיה היא שלא מדברים על המשיח. אם ידברו, הוא יבוא." צריך לדבר ולדעות. ר' יחזקאל לווינשטיין זצ"ל היה מדמה את זה לאדם שחלה אנושות, ואמר לו ששלחו לו רופא במתמחה במחלה שיש לו וידע למצוא לו תרופה. הוא מצפה כל רגע ורגע מתי כבר יבוא הרופא, ובכל נקישה בדלת הוא בטוח שהנה, הרופא הגיע... ככה צריך לצפות לגאולה.

חכם ק ציון היה אומר: "כולם מדברים פוליטיקה, בחירות, ובכך הם מעידים שהם לא מצפים לביאת המשיח. כי כשיבוא המשיח, יתבטלו כל המלכיות. מי שמתעסק בענייני מלכויות סימן שהוא לא מצפה למשיח."

האדמו"ר רבי משה טייטלבוים מסאטמר, היה אופה כל שנה את המצות, ומחכה עם המצות ועם היין בידו, אולי יישמע קול שופר של משיח, והוא מיד ירוץ לקראתו. פעם חיכו במשפחתו לחתן שהיה אמור להגיע, והוא התחיל לבכות ואמר: "לא אמרתם לי שאחם מצפים למשיח... למה לא אמרתם לי?...?" כשהוא ראה את הציפייה הנרגשת לקראתו בו האורח, הוא היה בטוח שהם מחכים למשיח...

גם היום, ברוך השם, יש שמצפים ואף ממש קונים כבש לקורבן הפסח בבית המקדש. כשאדם מצפה ומתפלל, זה בסוף מגיע. רבי מאיר מפרמישקל זצ"ל

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות וימיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, כישיבת המייט"ד רח' אורט יעוראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שתיה קלה וחמה
לרוחות הלומדים

בגין דא יפקון מ

ולא עשיר כמון אלא אותה צריך להביא קרבנך לפי הראוי לך. **אמר להו מאי איהו.** אמר להם ומה קרבן הראוי לי **אמרו ליה חד תורא** אמרו לו שור אחד **אמר להו, ומה כל כך חמירא מחשבה דחטא** אמר להם וכי כל כך חמור מחשבה של חטא שצריך להביא עליו שור אחד שלם, **נדרנא דלא אסלק על לפאי מחשבה דחטא** אני נודר שיותר לא אעלה על ליבי מחשבה של חטא. **מתמן ולהלאה מה עבר.** כל יומא אשתדל בסחודתא, ובליילא הוה נאים מכאן ולהלאה מה היה עושה, כל יום היה עוסק בסחודה ובליילה היה הולך לישן, **כד אתער, הוה קרי לאחוי, ואוליפו ליה מילי דאודייטא** כשהיה מתעורר משנתו היה קורא לאחיו שלמדוהו דברי תורה, **והוה לעי עד דסליק יממא** והיה יושב והוזה בתורה עד שעולה הבוקר. **ואשתכח דאוליף אודייטא, והוה קארי ליה יהודה אחרא** ונמצא שלמד במשך הזמן את כל התורה והיו קוראים אותו יהודה האחר לרמז שנעשה איש אחר. **ימא חד איערע ביה רבי ייסא סבא** יום אחד פגש אותו רבי ייסא סבא, **והוה פריש נכסוי, פלגו למסכני ופלגו לסחודתא על ימא.** באיגון גברין פרישי ימין וראה שהוא מחלק את נכסיו חצי לעניים וחצי לסחודה על הים בשותפות עם יורדי הים באניות להביא סחורה בזול ממרחקים כדי למוכרה במקומם. **והוה יתיב ולעי באודייטא** והוא עצמו הפסיק לעסוק בסחודה והיה עוסק בתורה כל היום, כי בתחילה היה עוסק בתורה בלילה עם אחיו וביום עוסק במסחר, ומאור שבה החזירו למוטב ועלה ונתעלה עד שדבק בתורה לגמרי ולא רצה לעסוק במסחר כלל רק בעסק התורה הקדושה להגות בה יומם ולילה וכל זה מתשובה שעשה על מחשבה אחת של חטא שהבין את חומר הדבר.

בני יתרו נסעו למדבר ופרשו מהתענוגות כדי לעסוק בתורה

פתח ואמר פתח אותו עשיר לדרוש לפני רבי ייסא סבא על מה שכתוב (שמואל א טו) **ויאמר שאול אל הקניי לכו סורו רדו מתוך עמלק.** **מאן הוא קניי** מי הוא הקניי. **אלין בני יתרו חמוי דמשה** אלו הם בני יתרו חמוי של משה רבינו, **דעברו קנא במדברא כהאי דרור** שעשו להם קן כמדבר כמו צפור דרור כדי שיהיה להם מקום ללמוד תורה, **כמה דאת אמר** כמו שכתוב, (תהלים פד) **וידרור קן לה** כציפור דרור שיש לה קן לדור בו כך הם נקראו קני מלשון קן שעשו להם לדור בו. **בגין למלעי באודייטא** כדי שיוכלו לעסוק בתורה הקדושה בלי הפרעות. **דאודייטא לא בעיא תפנוקין, ולא סחודתא** כי הרוצה לקנות דברי תורה שיכנסו בתוך מעיו צריך לפרוש מהתענוגות העולם הזה ומעסק הסחורה שגורמת לו להוציא ראשו מהלימוד, **אלא לאעמלא בה יממא ולילי.** אלא צריך לעמול בתורה יומם ולילה. **בגין כך נטלו למדברא, מענוגא דיריחו** ולכן בני יתרו נסעו למדבר ופרשו מהתענוגות שהיה להם ביריחו, **הרא הוא דכתיב** וזהו שכתוב, (שופטים א) **ובני קיני חותן משה עלו מעיר התמרים** שעלו ממנה שהיתה עיר התמרים מקום תענוגים כדי לעסוק בתורה הקדושה וכו'.

הכהן יודע ברוח קדשו מידת שברון לבו של העני

(דף ט ע"א) **תא חזי דההוא קרבנא דמסכנא, קליל (נ"א קריב) מכלא** בא וראה שאותו הקרבן של העני הוא קל מכל שאר קרבנות, **בגין דלביה תביר** לפי שליכו לב נשבר, **ואף על גב דחשיב למחטי, אתעבר מניה** ואע"פ שחשב לחטוא בכל אופן בקרבן העוף לכך עובר ממנו אותו החטא. **דהא די ליה בצעריה, ודאינשי ביתיה** כי כבר די לו זה הקרבן עם הצער שיש לו ולאנשי ביתו על חסרון מאכלם וכל צרכם. **ועל דא כל קרבנא וקרבנא, כל חד וחד בלחודוי** ועל כן כל קרבן וקרבן של כל אחד ואחד בפרטות, **אשתמודען בלחוד לגבי כהנא** נודע לכהן ברוח קדשו אם סגי ליה בקרבן העוף לפי שברון ליבו או שצריך להביא צאן ובקר ואין זה תלוי אם ידו משגת או לא.

מעשה בעשיר שחטא במחשבה וחזר בתשובה שלמה

עוברא כההוא עתידיא מעשה היה בעשיר אחד, **דקריב קמי כהנא תריין יונין** שהקריב לפני הכהן קרבן של שתי יונים, **כד חמא ליה כהנא, אמר ליה, לאו דידך הוא האי קרבנא** כאשר ראהו הכהן אמר לו אין זה קרבן שלך הראוי לך לפי מדרגתך. **אתא לביתיה והוה עציב** בא אותו עשיר לביתו והיה עצוב. **אמר ליה אחוי אמאי את עציב** אמרו לו אחיו מדוע אתה עצוב. **אמר להו, דלא קריב לי כהנא קרבנא דיילי** אמר להם העשיר על כך שהכח לא רצה להקריב את הקרבן שלי. **אמר ליה ומאי איהו** שאלוהו אחיו ומהו אותו הקרבן שהבאת איתך. **אמר להו תריין יונין** אמר להם שתי יונים. **אמר ליה, והא מן מסכנא איהו, ולאו דידך** אמרו לו אחיו והרי שתי יונים זה קרבן של עני ולא שלך. **דהא כתיב, ואם דל הוא ואין ידו משגת וגו'.** **אלא קריב קרבנך** שהרי כתוב משגת יכיא שתי תורים אם דל הוא ואין ידו

זוהר על הפרשה

הקב"ה לא מטריח על האדם אלא במה שידו משגת

(דף ח' ע"ב) **אם עולה קרבנו מן הבקר.** (ויקרא א) **אמר רבי יוסי, מאי שנא מן הבקר לעולה, ומן הצאן לעולה, ומן העוף לעולה** למה עשתה התורה ג' פרשיות לעולה אם עולה קרבנו מן הבקר ואח"כ ואם מן הצאן קרבנו ואח"כ ואם מן העוף. **אי כלא חד, בגין מה שנא דא מן דא, דהא מן פלא אתעביד חד מלה** אם הכל הוא בחינת עולה על עון אחד למה צריך לשנותם זה מזה הרי מכולם נעשה ענין אחד וכי לאחד יכופר בדרך אחת ולאחד בדרך אחרת. **אלא יש לבאר, מאן דארבך ידיה לדא** מי שמשגיח ידו לזה, **מקריב מן הבקר.** ואי לא יכיל, ואם אין ידו משגת בקר יביא מן הצאן. **ואי לא יכיל ואם אין ידו משגת גם לצאן יביא מן העוף.** **דהא כתיב** שהרי כתוב, (ויקרא יד) **ואם דל הוא ואין ידו משגת** כלומר שאם ידו משגת בקר לא היה מועיל לו שיביא צאן או עוף, **דהא קדשא בריך הוא לא אטרח עליה דבר נש יתיר, במלה דלא יכיל** כי רחמיו יתברך רבים ואינו מטריח על האדם יותר בדבר שאינו יכול, ואע"פ שלגבי קרבן עולה לא כתוב אם אין ידו משגת ודאי כך הוא גם בעולה ולכן חילקה הכתוב לשלש פרשיות.

לפי חטאו של האדם כך הוא צריך להביא הקרבן

אמר רבי אלעזר מה שיש חילוק בין בקר לצאן ולעוף אין הטעם לפי שאין הקב"ה מטריח על האדם יותר ממש שיכול להביא אלא, **כמה דהוה חטא חכי הוה מקריב** לפי חטאו של האדם כך הוא צריך להביא הקרבן. **עתידיא דזמנין דלביה גס ביה** העשיר שלפעמים ליבו גס בו ומביא לחטוא, **הוה מקריב תורא** היה צריך להביא שור. **בגין דלביה חשיב יתיר למחטי קמיה מאריה** לפי שליכו יותר חושב לחטוא לפניו ויתברך. **בינוני, מקריב מן הצאן, בגין דרעותיה לאו גס ביה כל כך למחטי** לפי שרצונו אינו כל כך גס בו לחטוא. **מסכנא דלביה לא גס ביה** העני שאין ליבו גס בו כלל. **רעותיה נמוך מכלא** ורצונו לחטוא הוא נמוך וקטן מכולם, **מקריב מההוא קליל מכלא.** מקריב עוף שהוא הקל מכולם. **ואשתמודען קרבניהון בלחוד, כל חד וחד בלחודייהו** וניכרים הקרבנות של כולם כל אחד לפי חטאו וגסות ליבו לחטוא, **וקודשא בריך הוא דאין דינא כל חד וחד במתקלא ישרה** והקב"ה דן את הדין של כל אחד ואחד לפי חטאו במשקל ישר.

זוהר על הפרשה

אדם יכול להקריב מנחה על מחבת ומרחשת, בגין, דקמא דחטאה ארתח חלביה ודמיה באשא יציר הרע, וכל שיפוי רתחי באשא לפי שכמו שהחטא הרתיח חלבו ודמו באש של יצר הרע וכל אבריו רתחו באש זו של התאווה לחטא, כך קרבנא דא, כהאי גוונא ממש כך הקרבן רותח על המחבת ומרחשת כדוגמת זה ממש. ועקרא דקרבנא כגוונא דחטאה ועיקר הקרבן הוא שיהיה כעין שחטא, ולקרבא קמי קדשא בריך הוא, רעותא דלביה, ורעותיה ונפשיה ולהקריב לפני השי"ת את רצונו והתעוררות ליבו ותשוקתו להשי"ת ואת רוחו ונפשו, דהאי חביבא מן כלל קמיה כי זה חביב לפני הקב"ה יותר מהכל.

הצדיקים מקריבים לפני הקב"ה עצמם ונפשם ומוותריים על תענוגות העוה"ז

זכא חולקיהו דצדיקייא אשרי חלקם של הצדיקים, דאינו מקריבין בכל יומא ויומא האי קרבנא לקמי קדשא בריך הוא שהם מקריבים כל יום ויום קרבן זה לפני הקב"ה. ויאי איהו ומהו אותו הקרבן שהם מקריבים, גומייהו ונפשייהו דמקריבין קמיה שמקריבים לפניו יתברך את עצמם ונפשם כי מוותרים על תאוות העולם הזה ועל רצון הנפש הבהמית למנוחה והנאה ומקריבים עצמם להשי"ת לעמול בתורה הקדושה ולקיים המצוות כשמחה שאין עונג רוחני גדול מזה. ואנא כעניא לקרבא האי קרבנא ואני רוצה להקריב לפני השי"ת כזה קרבן (מקוש), ודא כעי קדשא בריך הוא מכר נש כהאי עלמא וזה מה שרוצה הקב"ה מהאדם כזה העולם. ועם כל דא קרבנא דכלל (ס"א מקוש) עדיף, אמנם למרות חשיבות הקרבן נפשו וטפו של האדם במיעוט התענוגים חשוב מאוד עם כל זה קרבן הכולל גם לימוד התורה וגם מעשה הקרבן בבית המקדש הוא עדיף בגין דיתברכו עלמין בלהו כי מתברכים ממנו העולמות כולם כי לכל קרבן וקרבן יש בחינה לעצמו בעולמות העליונים.

מי שעוסק בתורה השכינה רודפת אחריו להדבק בו

אמר ליה רבי ייסא אמר רבי ייסא לעשר זכא חולקך דזכית לכולי האי. אשרי חלקך שזכית לכל הסודות הללו וזכאין אינו דמשתדלין באורייתא, וכאים אותם שעוסקים בתורה דכל מאן דאשתדל באורייתא, שכל מי שהוא עוסק בתורה שזה כנגד ז"א (שעה"ג סוף הקדמה ז). כאלו אחיד בקודשא בריך הוא, כאילו הוא אחדו בקב"ה דהיינו ז"א בגלל שהשכינה רודפת אחריו להדבק בו (רמ"ק) דהא הוא דכתיב, וזה שכתוב (דברים ד) ואתם הדבקים ביה' אלהיכם חיים כלכם חיים. ופירוש הפסוק שע"י שעוסקים בתורה דבקים ביהו"ה אלהים שזה ז"א וטק' או חיים כולם היום שזוכים לקבל חיים מהכינה וממשיכים משם גר"ן (רמ"ק).

קרבן העני עדיף משאר הקרבנות

תא חזי בא ראה, קרבנא דמסכנא חשיב קמי קדשא בריך הוא קרבנו של העני חשוב הוא לפני השי"ת, דהא הוא קריב תרי קרבנין לקמיה מטעם שהוא מקריב שני קרבנות לפניו. חד חלביה ודמיה האחד הוא חלבו ודמו כי צריך למעט ממזנותיו כדי לקנות את הקרבן. וחד ההוא דקריב והאחד הוא הקרבן עצמו שמקריב. דהא לית ליה למיכל, והוא איתו קרבנא ושני קרבנות הם כי הרי גם אין לו מה לאכול וגם מקריב הקרבן. קרבנא דעני קליל מכלא תרין תורין, או תרין בני יונה קרבנו של העני הוא קל מכולם כי אינו צריך להביא אלא שני תורים או שני בני יונה, ואי לאו, זעיר קמחא ואם גם זה אינו יכול להביא מכיא מעט קמח "עשירית האיפה סולת" למנוחה, ומתכפר ביה ומתכפר באותו קרבן קל וזהוהו שעתא מכריזין דאמר' ובאותה שעה מכריזים בשמים ואומרים, כי לא כזה ולא שקין ענות עני כי אין הקב"ה בוחה לאותו ענות שענה העני את עצמו בדבכת הקרבן אע"פ שהוא מעט וקל. כל כך למח ומבאר אותו עשירי למח כל כך אותו קרבן עני חשוב. בגין דקרבנא דעני עדיף מכלא לפי שקרבן העני הוא עדיף משאר קרבנות של כולם. דהא הוא גרים לי למחוי בעדביה דקדשא בריך הוא שהרי הוא שגם לי להיות בחלקו של הקב"ה, הוא גרים לי למחוי בחולקא דאורייתא והוא גם שיהיה לי חלק בתורה הקדושה. בגין כך פליגנא כל נכסי (ס"א פליגנא נכסי, פליגנא) למסכני ולכן אני מחלק חצי מממוני לעניים, דהא אינון גרמו לי כולי האי שהרי הם גרמו לי את כל זה שרציתי להביא קרבן כשלהם ולמדתי חומרת עוון המחשבה וכשביל זה הלכתי ללמוד תורה.

עיקר הקרבן שיהיה כעין החטא

כמה דמסכנא ארתח חלביה ודמיה, כשם שהעני מרתח חלבו ודמו במיעוט האכילה כך ההוא קמחא מרתחין ליה במשח רבות כך את אותו הקמח שמביא לקרבן מרתחים אותו בשמן חשוב. ודכי אוליפנא וכך למדתי, דאפילו כל כך נש מקרב האי מנחה על המחבת ומנחת

יתרו עשה חסד עם משה רבנו ששקול ככל ישראל

ואתה עשית חסד עם כל בני ישראל ומבאר מהו החסד שעשה עם ישראל. בגין דאחני למשה כביתיה לפי שהיה מנהג את משה רבנו כביתו. ומשה כלל לא דכל ישראל הוה ומשה רבנו הוא כללות כל נשמות ישראל. ותו ועוד חסד עשה איתנו יתרו בגין דאוליף פרשתא דהא יתיר באורייתא, לפי שלמד אותנו עוד פרשה בתורה היינו מה שאמר למשה שיקח שרי אלפים שרי מאות וכו' לשפוט את העם ובדא עביר חסד עם ישראל ובוה עשה חסד עם ישראל.

אמאי קא אתא הכא מלה דא במלחמתא דעמלק למח בא דבר זה כאן שאמר שאול לקני לסור מעמלק. אלא אמר שאול, כד נפקו ישראל ממצרים, כאשר יצאו ישראל ממצרים מכל שאר אומין דעלמא לא הוה מאן דאודונוג להו לישראל לקטרגא להו, אלא עמלק מכל שאר אומות העולם לא היה מי שהעז להתחבר ולכא לעשות מלחמה עם ישראל חוץ מעמלק, והוא עבד ביש לישראל ואנח קרבא כהו והוא עשה רעה לישראל ובא להלחם איתם ובוה קירד את האמבטיה כי גרם לכולם שלא לפחד מישראל, ואנת אקדמת להו שלם, ועבדת חסד עם בלהו ואתה הקני הקדמת שלום לישראל ועשית חסד עם כולם, ובגניי כך לית אנת כדאי לאתחברא כהו ולפיכך אין אתה כדאי וראוי להתחבר עימם ולעשות איתם שלום ולכן אמר לו שאול לסור מהם.

כל המקריב קרבן בהתעוררות וברצון הלב הקב"ה מזדמן כנגדו

ולא עוד, אלא מה כתיב ביה ביתרו ולא רק זה אלא מה כתוב ביתרו, (שמות יח) ויחן יתרו חותן משה עולה וזככים לאלהים, דהוא אקריב קרבנא לקודשא בריך הוא, ואתא לאתניינא שהוא הקריב קרבן לקב"ה ובא להתגייר. מאי קא מיידי ומה מלמדנו. דקרבניה (דף ט' ע"ב) חשיב קמי קדשא בריך הוא שקרבנו היה חשוב לפני השי"ת כי אם לא כן לא היה מספר לנו הכתוב על קרבנו. ובגין דאיהו אקריב קרבנא לקודשא בריך הוא ולפי שהוא הקריב קרבן לפני השי"ת, כתיב, לך כתוב (שמות יב) ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חותן משה לפני האלהים. לפני האלהים דייקא. כי אכלו מקרבנו שהיה לפני ה' מכאן אוליפנא דכל מאן דאקריב קרבנא ברעותא דלבא מכאן למדנו שכל מי שמקריב קרבן בהתעוררות ורצון הלב, קדשא בריך הוא אודמן לקבליה הקב"ה מזדמן כנגדו וכשאוכל מהקרבן נחשב הדבר כאוכל לפני השי"ת.

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודש
של מרן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

ר' חיים מרדכי לבטון זצוק"ל

לבטון. הגיעו השניים אל הרב. קרא הרב ליהודי
לכד לחדר, ואמר לו, 'כשאני אעשה חיקור
הדין ואשאל שאלות, אתה תכפור באשמה'.
היהודי לא שם לב שהרב, ברוב פקחותו, דיבר
אותו כאילו הוא לצדו, אך כל זאת כדי להוציא
ממנו את האמת. ואכן, היהודי, פיו הכשילו,
והוא אמר לרב, "כן, כבוד הרב! בוודאי שצריך
לקחת מהם את ממונם, מהשמעאלים האלה".
וכך, משהודה בפה מלא כנגבה, חייב אותו הרב
להחזיר את כל הכסף לגוי, ואילו הגוי יצא מכית
הרב שמח טוב לב, והיה קידוש השם גדול.

בית הכנסת הגדול בחלאב

עוד מסופר על אחד השוחטים כחאלב, שטרם
השחיטה היה חייב לשותת קודם בקבוק יין
לדומם את נפשו, ורק אז, כשהיה שרוי במצב
רוח טוב, רק אז היה שוחט. וכידוע, הדבר

אסור על פי ההלכה.
התחפש הרב לבטון לגוי
ישמעאלי, והתיישב
בירכתי בית המטבחים.
כשראה השוחט שאין
שם אף אחד חוץ
מהישמעאלי היושב
בצד, מיד הוציא את
בקבוקי היין ושתה, ואח"כ
התחיל בשחיטה. הסיר
אז הרב את תחפושתו
ואמר לו, "כמה פעמים
כבר הוכחתי אותך על
מעשיך!?" ומיד סילקו
מתפקידו בשחיטה.

גם עץ יכול להעיד

סיפר מורנו הרב

לאחר זמן, שוב ביקשו מהרב שיחתום,
ועדיין הרב לא הסכים. סוף דבר, יום אחד
מות המושל של 'ארם צובא', ולפתע הגיע
אותו "הרוג" שהתירו את אשתו. שאלו אותו,

"איך באת?" והוא סיפר
שהיה באחת ממדינות
העולם, ושם אכן גזרו
עליו גזר דין מוות. ביום
המיועד, באו שלושה
תליינים, אך אף תליין
לא רצה לתלות אותו, כי
כולם היו מיודדים עימו.
הביאו השופטים תליין
רביעי, וה'הרוג' היהודי
הזה נתן לו כסף, והלה
הביא במקומו איזה גוי,
והלכישו אותו בכגדי
היהודי, ותלו אותו. את
היהודי החביאו בינתיים
באיזה מקום עד יעבור
זעם. וכעת, כשהגיעה אליו
השמועה על מות המושל,
סיפר האיש, הבין שהוא כבר יכול לצאת
ממקום מחבואו, ומיד
חזר לביתו.

הרב לבטון, היתה
לו סיעתא דשמיא,
ומשמיים לא נתנו לו
לחתום על האישור
להתרת העוננה.

עם נבר תתברר

מעשה היה כגוי אחד
שהפקיד אצל שכנו
היהודי סכום כסף עצום,
ללא שכתבו שטר חוב.
כשהגיע זמן הפירעון,
כפר היהודי בעצם קיומו
של החוב. התייעץ הגוי
עם חבריו מה לעשות,
ואמרו לו שילך לרב

בעל "נוכח השולחן"

סיפר רבי יוסף עדס בשבוע

הה' ל' א
של רבי חיים
מרדכי לבטון
זצ"ל, שהיה
מגדולי חכמי

"ארם צובא" היא
חאלב, שמקטנות היה
מתקדש ומתעלה, וכל הזמן
היה יושב ללמוד.

הוא היה עניו
גדול, ולא
החזיק אף פעם
טובה לעצמו.

משיב הגשם

סיפר מורנו הרב
שליט"א, ששמע מפי
חכם אברהם רפול זצ"ל,
ששנה אחת בפורים, רצה

רבי מרדכי חיים לבטון לצאת מהבית
לקיים מצוות משלוח מנות, אך ירד
גשם בחוץ ואי אפשר היה לצאת.
אז ראו אותו עושה תנועה עם היד
שלו לכיוון הגשם, ואומר בערבית
"המתין קצת". מיד פסק הגשם,
והוא יצא לקיים את מצוות היום.
כשחזר הביתה, שוב עשה תנועה עם
היד, ואמר לגשם "תדר", וחזר הגשם לרדת. כך
בדיוק היה.

בא הרוג ברגלי

עוד היה ידוע, שכשהיו נותנים גט,
היו צריכים את האישור שלו לכך.
מעשה היה עם עטונה אחת, שבית
הדין חקר את עניינה והחליט
להתירה מכללי עגינותה, וביקשו
מהרב שיחתום. והרב לא חתם, אלא
ביקש להמתין קצת.

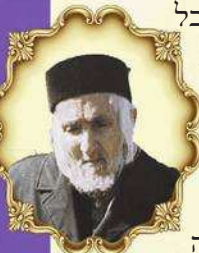
בימת בית הכנסת

של שלמה."

סיפר מורנו הרב שליט"א, ששמע ממך הרב עובדיה יוסף זצוק"ל מעשה שארע עם הרב לניאדו. בכל שנה, נהג הרב לתקוע בשופר כחלק מתפקידו. אך כשנחלה בסוף ימיו, לא היה בו כוח לבוא לבית הכנסת לתקיעות. הוא פנה אל הגבאים ואמר להם שכנו, רבי אפרים לניאדו - בעל "מחנה אפרים" - יתקע במקומו. וכך היה. רבי אפרים מילא את מקום אביו, וכשהגיע למקום התקיעות, קרא את התפילות שקודם התקיעות, והחל תקוע. אלא, שבתחילת התקיעות התבלבל קצת, אך מיד חזר לתקוע היטב וסיים את כל התקיעות.

אחר התפילה, הלכו כל הקהל לדכי שלמה לניאדו להתברך בשנה טובה. הרב ברכם בלכביות, ושאל אותם "איך היו התקיעות?" והציבור השיבו שב"ה היה בסדר גמור. אבל הרב חשש שתשובתם הייתה מעט רפה, ושאל אחר כך את בנו לפשר הדבר. חכם אפרים סיפר לו, שברגע שהתחיל לתקוע, באו כל המלאכים מסביב לתיבה ועל כן התחיל להתבלבל, אבל אחר כך התיישב בדעתו וחזר לתקוע כהוגן כ"ה.

אמר לו אביו הרב, "אתה בעצמך הזמנת אותם. הרי אמרת 'שיבואו המלאכים הממונים על התקיעה והשברים והתודעה וכו'", ואם כן, ממה אתה מפחד? הרי הם באים כל שנה..."

שער הספר בית דין של שלמה

שרבי קודש

העץ הזה קרוב, ממש חמש דקות הליכה מכאן..

מיד תפסו הרב בזרועו ואמר לו, "רשע! איך אתה יודע איפה העץ הזה?? הנה, אמת מה שהגוי נקל לך לשמור על כספו...". התחיל היהודי לבכות, אמר לו הרב, "לך מיד, ותביא לכאן את הכסף!" הלך והביא את כל הכסף. כשחזר הגוי, ראה את הכסף שלו על השולחן. אמר הגוי, "חשבתי שהקדוש ברוך הוא נמצא במכה, אך אני רואה שהוא נמצא כאן, אצל כבוד הרב. משה אמת ותרדתי אמת!" קרא הגוי בהתרגשות, והיה קידוש השם גדול.

סיפר רבי יוסף עדס בשבוע ההילולא של רבי חיים מרדכי לבטון זצ"ל, שהיה מגדולי חכמי "ארם צובא" הוא חאלב, שמקטנות היה מתקדש ומתעלה, וכל הזמן היה יושב ללמוד. הוא היה עניו גדול, ולא החזיק אף פעם טובה לעצמו.

רבי שלמה לניאדו זצוק"ל

רבי שלמה לניאדו זצ"ל היה דיין ורב העיר חלאב שבסוריה. הוא כתב את שו"ת "בית דין

שליט"א, ששמע מחכם אברהם רפול זצ"ל שסיפר להם בישיבה, שבשמיים היו שומעים לבקשותיו של חכם חיים מרדכי לבטון זצ"ל. למשל, כשהיה נכנס הכיתה ומבקש שירד גשם, מיד היה מתחיל לרדת, ואז, כשהיה צריך לצאת מהבית, היה מבקש שיפסיק הגשם, והיה מנפנף בידו כאילו הוא מעיף את העננים, ואכן הגשם היה מפסיק לרדת.

ביום מן הימים, רצה אחד מערביי 'חלאב' ללכת ל'מכה', שם קבור הנביא שלהם 'מוחמד'. מי שהולך לשם, הופך להיות "חאג". היה לגוי הזה הרבה כסף, והוא חשב לעצמו שהכי טוב להפקיד את כספו אצל השכן היהודי שישמור עליו. אמר ליהודי, 'כשאשוב, אקח ממך את הכסף', ונסע. כשחזר הגוי לביתו, שאל את שכנו היהודי, "מה עם הכסף שלי שנחתי לך?" אך היהודי טוען לעומתו, "לא היו דברים מעולם! חלמת חלום יפה... אך בפועל לא היה שום כסף אצלי".

בצר לו, הלך הגוי לשייח'. שאל אותו השייח', "האם מסרת ליהודי את הכסף עם עדים?" ענה הגוי, שאין לו עדים. "אם כן", אמר השייח', "אין מה לעשות. הפסדת את כספך, והינך יכול ללכת לביתך". אולם, הגוי לא וויתר, והחליט

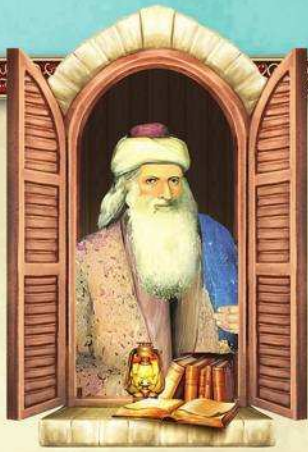

עמוד מתוך: "כתר ארם צובא"

ללכת להכנס של היהודים, רבי מרדכי לבטון. גם הרב שאל אם ישנם עדים, והגוי ענה שאין.

"האם יש לך סימן?" שאל הרב. "כשנחתי לו את הכסף", ענה הגוי, "עמדנו ליד עץ. אמרתי לו, 'העץ הזה יהיה עד וגם הקדוש ברוך הוא'. ואז נתתי לו את כל ממוני ורכושי, שעליו עבדתי במשך שנים ארוכות". ראה הרב שניכרים דברי אמת, וביקש בנכוחות היהודי השכן, שיביא לו הגוי חתימה מהעץ. הלך הגוי לעשות כמצוות הרב, והתעכב זמן רב. התעכבות זו הייתה כהוראת המפורשת של הרב, בכדי שיהיה באפשרותו לגלות את אמיתות הדברים.

בינתיים, הרב והיהודי שקיבל את הכסף מהגוי היו עומדים וממתנים לגוי שיחזור. הרב הראה שזמנו דחוק וגם היהודי נכנס ללחץ, שאל הרב את היהודי מדוע מאחר כל כך הגוי הטיפש הזה? מה כל כך רחוק אותו העץ?! ענהו אותו יהודי לרב, "לא יודע למה הגוי מתאחר מלבוא."

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

הלכות פסח

הלכות שהחיינו

סט"ו) והחז"ש (ברכות הודאה עמ' קפ).

ברכת שהחיינו נתקנה על השמחה שיש לו בגד חדש ולכן לא מברכים על בגדים פשוטים כגון גופיה או גרביים וכדו' שאין לאדם שמחה בהם וכן אדם אמיד שקונה חליפה כל תקופה ולא שמח בחליפה לא מברך שהחיינו.

כתב בבא"ח (פרשת בראשית ש"כ אות ז) שגם על טלית קטן שאין שמחה מיוחדת בקנייתו לא יברך שהחיינו אבל אם יש לו שמחה מיוחדת יברך ולכן אם קונה טלית מהודרת שיש בה כמה וכמה חומרות ושמח בה במיוחד יברך שהחיינו, וכן דעת הגרש"א (הליכות שלמה הלכות ציצית פ"ג הע' 47) הגר"ח"ק (שונה הלכות סו"ס כד) אג"מ ח"ג ס"פ.

וכן אדם שקונה עניבה אע"פ שהיא נחשבת בגד אם היא לא עניבה מיוחדת ואין לו שמחה גדולה בקנייתו לא יברך שהחיינו אבל אם היא עניבה יקרה ושמח בקנייתו יברך שהחיינו, וה"ה הדין לסוודרים אפודות וחולצות וכדו' שהכל תלוי בשמחה.

על תפילין חדשות אע"פ ששמח בקנייתם לא יברך שהחיינו משום שמצוות לאו ליהנות ניתנו, כיון שאדם לא קונה אותם להנאתו אלא לכבוד ה' יתברך, ועוד שאינם מלבוש לכן אין מברכים עליהם.

הלכות טבילת כלים

למדו חז"ל (משנה ע"ז עה): שמהתורה כלים שקונה אותם מהיטיב בין שהוא יצר אותם ובין שהוא קנה אותם מיהודי חייבים בטבילה מהתורה, שנאמר בפר' מטות (פלא"א פסוק כג) "כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש וטהרו אך במי נדה יתחטא וכל אשר לא יבא באש וטהרו במים" תעבירו במים.

אלו כלים חייבים בטבילה?

כלי מתכות חייבים בטבילה מהתורה וכלי זכוכית חייבים בטבילה מדרבנן, כלי אבן או עץ פטורים לגמרי בטבילה.

כלי פלסטיק לדעת היב"א (ח"ד ס' ח) אינם חייבים בטבילה אמנם במנחת יצחק (ח"ג ס' עו - עח) חלק עליו וסובר שכלי פלסטיק חייבים בטבילה ללא ברכה והרצוה להחמיר תבוא עליו ברכה וראוי להחמיר חומרה זו שיש בה ממש [וכן כתב בשו"ת חיי הלוי (ח"ד ס' נו אות ג) ששמע מהגר"ש וואזנר שלכתחילה יש להטבילם].

מצוי שאדם קונה בגדים חדשים לכבוד החג וצריך לדעת את דיני ברכת שהחיינו

האם מברכים בשעת הקניה או בשעת הלבישה?

מבואר בגמ' (ברכות נד.) ובשו"ע (סי' רכג סעי' ד) שעל כלים ובגדים חדשים מברכים שהחיינו בשעת הקניה ולא בשעת הלבישה, אמנם המנהג בימינו לברך בשעת לבישת הבגד, וכן לענין כלים חדשים המנהג בימינו שלא מברך עליהם שהחיינו כלל.

האם יש לברך מלביש ערומים?

ועוד כתב בשו"ע (שם) שבשעת הלבישה של בגד חדש מברך מלביש ערומים, אמנם בימינו לא נהגו לברך כן, וכתב במשנ"ב (ס"ק יח) ובבא"ח (פרשת ראה ש"א אות א) שילבש את הבגד החדש בקומו משנתו וכשמברך בברכות השחר מלביש ערומים יכוון גם על הבגד החדש.

האם מברכים הטוב והמטיב על קניית בגדים חדשים?

כתב בשו"ע (שם סעי' ה) מי שקונה כלים לו ולבני ביתו צריך לברך הטוב והמטיב, הטוב שהטיב לו והמטיב שהטיב לבני ביתו, וכן אדם שקיבל מתנה מחברו מברך הטוב והמטיב, הטוב שהטיב לנותן והמטיב שהטיב למקבל, וגם ברכה זו לא נהגו לברך בימינו אמנם כתב באורל"צ (ח"כ פ"ד אות מז בהע') שבברכת המזון כשמברך הטוב והמטיב יכוון על המתנה או הכלים החדשים שקנה לו ולבני ביתו, ומנהג טוב לעשות כן שלא להפסיד ברכה חשובה זו.

על איזה כלים מברכים ועל איזה לא?

רק על בגדים ממש מברכים שהחיינו, אמנם על משקפיים גם שלענין הוצאה בשבת הוא נחשב מלבוש ומותר לצאת בו בשבת, לענין ברכת שהחיינו דעת הגרש"א והגר"ח"פ שיינברג (וזאת הברכה עמ' 167 הע' 8) שאין לו דין של בגד [כיון שהוא לצורך רפואה בלבד] לכן הוא נחשב כלי חדש ובימינו לא נהגו לברך שהחיינו על כלים חדשים, אמנם דעת החז"ש (ברכת הודאה עמ' קפ אות ו) לברך שהחיינו על משקפיים וכן דעת הגר"ש"א (אשרי האיש פל"ט אות כג) והגר"ח"ק (מאיר עז ח"י עמ' 453).

אבל אדם שקנה כובע חדש נחשב בגד ומברך שהחיינו כן כתב הגר"ש"ו (הליכות שלמה תפילה וברכות פכ"כ

מעשה ביהודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הרה"צ רבי יעקב כהן
שליט"א
מאגרי מוסדותינו

לקוח מוכר פיצה בחנות פיצה

לאחר יום שלם של עבודות נקיון בבית לחג הפסח יצאו יוסף ושלמה אחיו לאכול פיצה להשביע את רעבונם, יוסף הזמין מגוש פיצה אך לאחר שאכלו ושבעו הוא ואחיו, נותר להם עוד כמה משולשים, לפתע נכנס אליהם חברו של יוסי לחנות כדי לקנות לו פיצה, יוסי הציע לו במקום שתמתין כאן בתור אמכור לך את המשולשים שנשארו לנו כמגוש, לאחר מעשה הסתפק יוסף אם היה מותר לו למכור למי שבא לקנות מהחנות והאם חייב הוא לבעל חנות הפיצה על ההפסד.

תשובה: יוסף עשה איסור כמה שמכר את הפיצה לחבירו, אך אינו צריך לשלם לבעל המסעדה על ההפסד שגרם לו.

הנימוק: כגמרא (בבא בתרא כא:) מבואר שאדם הבא לפרוס בים מצודה לדוג בה דגים, עליו להרחיק ממצודת הדג של חבירו כמלא ריצת הדג, כיון שהדגים כבר התאספו סביב מצודתו של חבירו, וכשהוא בא ופרש מצודה הדגים האחרים פונים ממצודת חבירו למצודה שלו ואסור. משום שיכול לומר לו הדייג הראשון "פסקת לחיות" דהיינו אתה מסיג גבולי ומפסיד את פרנסתי. מדין זה למדו הפוסקים שלקוח הנכנס לחנות לקנות בה אסור לאדם אחר לקרוא לו שיבא לקנות אצלו [ערוך השלח רכ"ב יד]. וכ"כ בפתחי חושן (ח"ד פ"ט ה"ד). וא"כ בנידון שלנו שיוסף בתוך החנות פיצה פנה ללקוח שנכנס לחנות למכור לו הרי הוא יורד לאומנותו של בעל החנות ומסיג גבולו, ואסור לעשות כן. אמנם לדינא אע"פ שעשה איסור אין לחייבו לשלם לבעל החנות כיון שאין זה אלא גרמא שהרי פסק השלח ערוך שהמבטל כיסו של חבירו פטור דהיינו אדם שסגר את חנות חבירו ולא נתן לו לפתוח אותה ולמכור אינו חייב ממון כיון שאין זה אלא גרמא, והכא נמי נחשב דבר זה לגרמא ופטור מלשלם.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות

בת שרה

מרדכי

בן חביבה

גבריאל

בן מסעודה

ר' שלום אהרון

בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

לא להנות מדברים מגונים

מנחה? עני, מעלה אני עליו כאילו הקריב נפשו לפני". ועוד אמרו (שם) "מה נשתנית מנחה שנאמר בה חמשה מיני טיגן הללו (פולת, מחבת, מחרשת, מאפה חלות ומאפה ריקים, כל שיש בה שמן נקראת טיגן)? משל למלך בשר ודם שעשה אוהבו סעודה, וידע המלך שהוא עני, אמר לו עשה לי סעודה מחמישה מיני טיגן כדי שאהנה ממך". רצון ה' הוא לא דוקא כמרכה אלא רצונו שיעשה כפי יכולתו, הקב"ה לא דורש מאדם מה שאין באפשרותו, אבל דורש ממנו שיעשה את כל מה שבכוחו וביכולתו. לפי שכל לכבות דורש ה', והי"ת רוצה לראות את לבו של האדם ורצונו הפנימי.

אמרו חז"ל מפני מה היו האמהות עקרות מפני שהקב"ה מתאוה לתפילה של צדיקים. ובאמת תימה וכי צדיק אינו מתפלל ופונה לה' תדיר? והרי דניאל נזק לטוב האריות ומסר נפשו כשכיל התפילה, (דריוש נזר שאין לבקש דבר מאף אחד במשך שלושים יום אלא ממנו, ודניאל למרות גזירתו היה מתפלל ומבקש מה' יום יום). והקשו המפרשים והרי התפילה אינה מג' עבירות חמורות שנאמר בהם יהרג ואל יעבור? ותרצו שיום אחד ללא תפילה לה', יום אחד ללא בקשה מה' זהו גדר של עבודה זרה ועל זה צריך למסור עצמו ולהיות מוכן אפילו להזדקק לטוב האריות, אם כן מדוע ה' צריך לצער את הצדיקים כדי שיתפללו והרי כודאי שעושים כן? אלא אומר הרב אור הדר הקב"ה רוצה שהצדיק יתן את כל מה שטמון בתוכו, את כל מה שבאפשרותו. גם צדיק אם כואב לו מתפלל ביותר כוח ועוצמה ומוציא לפועל את כל כוחו ולזה הקב"ה מתאוה זהו הריח ניחוח אשה לה'.

בהפיכת סדום ועמורה אמרו המלאכים ללוט "אל תביט אחריו" (בראשית יט, יז) ופירש"י "אינך כדאי לראות בפורענותם, ואתה ניצול" - והפשט בזה שאין ללוט לראות ולשמוח על הצלחתו, שלפי האמת גם הוא היה צריך להספוט עימהם, ולכן לגבוי הוי איסור ואינו כדאי לשמוח בעובדות אלו. ודו"ק. וכדמצינו במעשה דר' יוחנן ור' כהנא (ב"ק קיז). כשדא ר' יוחנן את שפתיו של ר' כהנא חלשה דעתו שסבר שצוחק עליו על שהרבה להקשות עליו ושמן הוא מצער וכו' שלונו, ומקפידא זו נפטר ר' כהנא. ע"ש. - פעמים שלשמוח כשחברו נכשל ומצטער, יש בעונשו חיוב מיתה.

לא היתרו" - להנות מאיסור זה דבר אחר, ואין לעשות כן, אף אם האיסור מותר.

אדם שאיחר לתפילה - אין לו לשמוח שעכשיו תפילתו קצרה, ואם לא יכאב לבו על כך, עוד אפשר להבליג, אבל לשמוח, חלילה. מסופר על הח"ח כשהגיעו חסדי כל המהגרים מהונגריה לראדין, כינסו והלינו כולם כאחד אנשים זקנים וטף באולם גדול, הח"ח בביתו, ישן על הארץ. - איך אפשר לישון במיטה חמה כשאחינו נמצאים בסבל שכזה - הישן במצב זה "גנאי" הוא לו ודומה לכאורה כנהנה "במצב של איסור". במעשה יוסף בכית פטיפר, על הפסוק "ויהי יוסף יפה תואר" (בראשית לט, ו) פירש"י "כיון שראה עצמו מושל התחיל אוכל ושותה ומסלסל בשערו. אמר הקב"ה איך מתאכל ואתה מסלסל בשערך, אני מגרה בך את הדוב. מיד ותשא אשת אדוניו" - אומר הקב"ה ככיכול ליוסף: גנאי הוא להנות ולשמוח בזמן שאחר סובל בגללך, ודומה עליך כנהנה מדבר איסור, - מעשה שלא יעשה.

וענין זה שלא להנות מדברים שה' שונא כפי שצריך לאהוב מה שה' אוהב ולשנוא את מה שה' שונא, הוא ענין של כל לכבות דורש ה', וגם לאידך גיסא מצינו בפרשה "ונפש כי תקריב קרבן מנחה ריח ניחוח לה'" (ויקרא כ, א) ואמרו חז"ל (מנחות קי). נאמר בעולת בהמה "אִישָׁה רִיחַ נִיחּוּחַ", ובעולת העוף "אִישָׁה רִיחַ נִיחּוּחַ", ובמנחה (קמח סולת) "אִישָׁה רִיחַ נִיחּוּחַ", לומר לך אחד המרכה ואחד הממעט וכלכד שיכון את ליבו לשמים. - בין עשיר שמרכה בקורבנותיו כפי עושרו ובין עני שמביא קורבן מועט כקרבן מנחת סולת שניהם שווים לפני ה' ומתקבלים ברצון בשווה, רק שיתכוונו לעשות את רצון ה' כפי יכולתם, וכן איתא בגמ' (שם קד): "מפני מה נשתנית מנחה שנאמר בה נפש" ונפש כי תקריב קרבן מנחה לה'" אמר הקב"ה מי דרכו להביא

"והסיר את מראתו כנצתה והשליך אתה אצל המזבח קדמה אל מקום הדשן" (ויקרא א, טז). "כנצתה - עם בני מעיה, ונוצה לשון דבר מאוס וכו' זהו מדדשו של אבא יוסי בן חנן שאמר נוטל את הקורקבן עמה. ורבותינו ז"ל אמרו, קודר סביב הזפק (מראתו - מקום הרעי זה הזפק. רש"י) כעין ארובה ונוטלו עם הנוצה שעל העור. בעולת בהמה שאינה אוכלת אלא כאכוס בעליה, נאמר והקרב והכרעים ירחץ במים, והקטיר, ובעוף שנון מן הגזל, נאמר, והשליך את המעים שאכלו מן הגזל". (רש"י) הקב"ה מצוה להשליך את המעים, אינו רוצה בכיכול להנות מדבר שעצמותו נזון מן הגזל - "שונא גזל בעולה" (ישעיה סא, ח), איך אפשר להנות מדבר איסור? אמרו תלמידיו של רשב"י (מגילה יב). מדוע נתחייבו שונאיהן של ישראל שכאותו דור כליה (בני ישראל במלכות אחשורוש), מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע. ואף אם היה אוכל כשר "כרצון איש ואיש" (אסתר א, ח), ועל כרחם היה להם להשתתף שהרי המלך הזמינם, אולם להנות, לשמוח בתוך ליבם, להנות ממציאות זו, ממציאות מאוסה זו - מסעודתו של אותו רשע, עבירה מסוג אחר היא, דבר שאין הדעת סובלת, ונגזרה הגזרה. שבירת הלוחות נעשתה כאשר יורד משה רבינו מן השמים ורואה את העם עובד את העגל והשאלה מתעוררת מאליה, מדוע האריך הכתוב לכתוב "וירא את העגל ומחולות" (שמות לב, יט), וכי לא די בחטא העגל בלבד כדי לשבר את הלוחות, ומה לנו אם היה שם מחולות או לא, וכי איזה תוספת יש בזה למעשה חמור זה. אלא מעצם מעשה העגל היה לומר משום שנבר יצרם על שכלם ונכשלו, אדם שנכשל בחטא נעצב אל ליבו, אולם אם למרות החטא יש מחולות - שמחים ונהנים בעצם העבירה, אזי החטא חמור שבעתים, זו בכחינה אחרת של עבירה - מוכרחים לשבור את הלוחות. בזמן מלחמת העולם רעב גדול שרר ואנשים רבים גועו בחוסר כל, ואף הותר לאכול מאכלים אסורים מפני פיקוח נפש, מסופר על החפץ חיים שראה אדם שבילית ברירה להחיות את עצמו אכל מאכלי פיטל ולאחר שסיים אכילתו מצץ העצמות, אמר לו הח"ח: "לאכול מותר אבל למצוץ את העצמות

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנחות

שר שלום בן מיטל

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים לפרשת ויקרא

- זריזים מקדימים למצוות! -

הילדים שבתמונה בירכו בשמחה את ברכת האילנות מול עצי הפרי הפורחים, ומיד לאחר מכן התחילו לעסוק בהכנות לחג הפסח הקרב ובא. בין הפרחים, העצים והגבעות - הם החביאו את כל הכלים והחפצים שצריך כדי להתכונן לחג!

הפריטים שעליכם לחפש:

1. חלה לשריפת חמץ
2. קערת מי מלח
3. קערת ליל הסדר
4. גביע יין
5. שעון חול
6. נוצה לבדיקת חמץ
7. הגדה של פסח
8. גבעול כרפס
9. קערת מרור
10. נר לבדיקת חמץ
11. מצה
12. תנור אפיית מצות
13. מערוך לבצק
14. מטאטא לניקיון הבית
15. דלי עם סבון

האם תצליחו
למצוא את
כל הפריטים
המוטמנים
בתמונה?

מצא את ההבדלים

"תמונת הקורבנות - מצאו את ההבדלים!"

בין הפרים, הכבשים והשעירים

15 הבדלים מחכים שתמצאו אותם במהרה! - - - בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה - בהצלחה!

בני רבי הרשב"א

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"א
בווהר הקדוש

יציאת מצרים – סור מרע

אצל אחשכרוש הרשע, פחדה מאוד מריבוי ענייני העולם הזה המצויים בארמונו המגושם של אחשכרוש, שלא תפריד דעתה חלילה להתפעלות מן העולם הזה, ושלא תאבד את הקשר האמין שהיה לה עם בוראה לפי דרעיה שלה.

ואף שבאמת אין מציאות של ביטול הקשר עם ה'ת, לפי שעם ישראל נמשל לתרגיל, שכאשר מנער נוצותיו הרי הוא עוזב את פשעיו, וחוזר להתדבק בשכינה הקדושה, מ"מ אם לא תהיה חזות לזה, חלילה יכול אדם לאבד את הקשר הנכון עם הבורא, כמו שבימינו ישנם אנשים מסכנים אשר נכנסו לעבודתם בצבא או בשרות המדינה וכאשר עלו בדרגה בעבודתם, הרי הם רוצים להחניף לרשעים אשר באותם מקומות, ועי"ז עלולים לאבד את הקשר ליצרים.

וכמו שכתב מהרש"ו בספרו 'שערי קדושה' על מה שפעמים רואים אנשים רשעים אשר מקבלים בעולם הזה את שכרם, להאכידם מן העולם הבא, שביאור הדברים היינו, שהעולם הזה הרי הוא עלמא דשיקרא שכולו בבחינת פסולת, ואילו עולם האצילות כולו אלקות, והעולמות שבניהם הרי הם מתעורבות של טוב ורע, ועל כן האדם הישראלי הרי הוא מסיתרא דקדושה ומקבל חיותו ממקור הקדושה, אלא שכאשר מקבל חיותו ממקור הקדושה, אם יחטא יצטרך לבא על עונשו על ידי צמצום מועט ממקור חיותו, ועל ידי כך יבואו עליו ייסורים לכפר בהם עונותיו.

ואילו הרשע הגמור, הרי הוא מאבד את כל מקור חיותו מן הקדושה, ואין מקבל חיות אלא מרוח הטומאה, שאין לה אחרית כלל, כפי שנאמר 'כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ' 'זהרשעה כולה בעשן תכלה', והרי אותו אדם אינו אלא כפגז מת כלפי מקור חיות הקדושה, וכטל מן העולם, ומה ערך יש לו אחר שאין לו חלק לעולם הבא, והפסיד את כל העונג האמיתי הצפון לצדיקים לעתיד לבא, וכדאיתא במשנה 'יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא מכל חיי העולם הזה', אולם ההולכים בדרכי ה' אף שיכולים לבא על עונש עונותיהם בעולם הזה עליהם נאמר מה רב טובך אשר צפנת ליראך וכו' יה"ר שנזכה לצאת צטומא ממצרים ולהגאל מתאוות הגשמיות של העולם הזה על ידי אמונה שלימה בהי"ת ותיקון המידות ועי"ז **נזכה להשראת השכינה בכית קודשינו ותפארתינו במהרה בימינו אמן**

להי"ת שברא בו בריאות טובות ואילנות טובות 'להנות בהם בני אדם', שזהו מטרת הבריאה, וכמו שמבשרים בורא נפשות רבות וחסרונן, על כל מה שבראת להחיות בהם נפש כל חי, אולם היינו דוקא שאדם יהנה בהם לצורך התחדשותו בעבודת ה', ורעיון מעמל בעולם הזה, אבל אם טרם לעצמו להיות נשלט על ידי התאוות, ואין המושכות של יצרו בידו, הרי הוא עבד של כוחות הרע חלילה. ויה"ר שהי"ת יחזירנו בתשובה שלימה.

והנה, ארץ מצריים של הזמן ההוא, היה מרכז התאוות והבלי העולם הזה, ולכן עם ישראל היה שקוע בתאוות ובעי"ז של המצרים, ושקועים במ"ט שערי טומאה, וסבר פרעה שמדובר שקישרם בתאוות העולם והשתדל לנתק להם את הקשר האמין עם הי"ת עתה בדרך טבעו של עולם לא תהיה כל אפשרות להוציאם ממצרים, אחר שהם משעבדים לכוחות הרע על ידי שקיעותם בתאוות גילולי מצרים, אולם הי"ת ברחמיו וברוב חסדיו השפיע כפעם אחת אור עצום שאין כמוהו על עם ישראל ושכינתו הקדושה, שלא כדרך האור הניתן שבכל יום, ועי"ז ביער וכליה את הקליפה של פרעה הרשע וחזו ישראל לגאולתם.

וצריך לדעת שכפעולת הי"ת להוציאנו ממצרים בלא שנעשה השתדלות אלא באור גדול ועצום שהשפיע עלינו שלא כדרך העולם, **נתן לנו הי"ת את כח זה לכל הדורות עד לדור האחרון שלנו**, וכפי שאנחנו רואים בעינינו אצל אלפי בעלי התשובה הקדושים, אשר כפתע פתאום הי"ת מתגלה ומאיר על האדם אור עצום לצאת מטומאתו, בבחינת אור מלמעלה למטה, ואור זה נטע באדם את הרשימו של אמיתת התורה, אלא שאח"כ האדם צריך בכח בחירתו והאפשרות שנתן לו הי"ת, להמשיך ולהוציא את עצמו ממקומות חשוכים, וזהו ענין ההשתדלות מלמעלה למעלה, ועל ידי שאדם יודע את מקומו וזועק להי"ת שיצילוהו מן היצה"ר ואינו מדומיין לחשוב שהוא צדיק, אזי הוא זוכה להכנס לתוך הפרוזדור של הדרך לכיוון של עבודת ה' ועשיית חוקי התורה כנתינתם בסניי באמת.

ואומר רבי צדוק בפרי צדיק, שהפחד הגדול של הנשמות שלא מתגברות על היצה"ר היינו שלא יגיעו למצב של ניתוח מהקב"ה על ידי קישור לתאוות לעולם הזה, ומצינו אצל שמשון שהיה צריך לעשות בירורים במקומות מאוד נמוכים, והיה מפחד שמה יאבד חלקו עם הי"ת. וכן באסתר המלכה הצדקנית שזכתה לגדול בתורה וירא"ש אצל מרדכי היהודי רבן של הסנהדרין, וכאשר הייתה במקום הטומאה

ידועים דברי רבינו האריז"ל, שהסיבה של הגלות הקשה כמצריים, הייתה לצורך תיקון הניצוצות של חטא אדם הראשון, וק"ל שנים ששהה לאחר חטאו במצרים. ולא רק שעבוד מצרים היא תיקון לזה אלא גם עצם יציאת מצרים ומתן תורה הרי הם תיקון לחטא זה, ועד ימינו ממשיכים אנחנו לברך ולתקן חטא אדם הראשון. כמובן שבכל זה יש סוד גדול של רצונו יתברך, אולם אין להתעסק, או שאין העיקר להתעסק, בכביש רחמנא ובסודותיו של הי"ת, אלא יש להתמקד בעיקר, בדברים אשר נוכל לדעת, כיצד ללכת בהם בדרכי ה' לעשות רצונו כרצונו.

הרמ"א בספרו תורת העולה (חלק ג עניני קרבן פסח) כותב, שכחטא אדם הראשון נולדו באדם תאוות ואהבות של ענייני העולם השפל הזה. וידועים דברי הבני יששכר שכתב שיש ג' שורשים יסודיים שצריך לתקן בעולם הזה: **א. כבוד וגאווה** - דהיינו שהאדם צריך להגיע למצב של אמונה שלימה בהי"ת, וביטול הרצון והחשקה לענייני העולם הזה, ואחר שיגיע למעלה זו, יבין בהכנה שלימה, שהכבוד בעולם הזה לא יתן ולא יוסיף לו מאומה, שהרי מדוע לו לבקש כבוד מן בני אדם הסובכים אותו, אחר שהכל תלוי אך ורק ברצונו יתברך, ואין שום אדם קרוץ מחומר, שיכול להועיל או להפסיד אותו כלל, ואם רצון ה' שיהיה לו כל מבוקשו, אזי גם אם בני אדם יבקשו למנוע זאת ממנו, לא יוכלו לו, ואם אין רצונו יתברך שיקבל אף את המעט, הרי שלא יועילו כל השתדלויות של בני האדם להועילו כלל ועיקר.

ב. תאוות ממון שהיא תאוה כללית, דהיינו שיש רצון בתת המודע של האדם לשאוף לאגור כסף וממון, לפי שסבורים לפי דרך הטבע, כאשר יהיה בידם ממון, תהיה באפשרותם למלאות את רצונותיהם וחשקיהם, אולם גם בזה, הכל תלוי במי שאמר וזהו העולם, לפי שיש כסף שמור לבעליו לרעתו, וגם אם לא יהיה לרעתו עכ"פ לא תמיד יהיה לטובתו או תועלתו, לפי שאם הי"ת ירצה להשפיל את האדם לא יועילו לו כל כסף וזהב שבעולם.

ג. תאוות גשמיות של תענוגי העולם הזה. שגם בזה ככל יתר התאוות, אין אדם מת וחצי תאוותו בידו, וככל שישביע את יצרו, ירעב ויחסר, 'וגם הנפש לא תימלא' אלא יש לאדם להזהר להיות במצב שבכל עת לא יהיה עבד של התאוות ובלתי שולט עליהם, אלא תמיד יהיה הכח של ההחלטה בידו, והכוונה בזה, שוודאי שהי"ת ברא את תענוגי העולם הזה בכדי שיהנו בהם בני אדם, וכמו שמבשרים ומודים

הזדמנות נדירה להיות שותפים בבניין התורה!

בשל הריבוי העצום והמבורך של לומדי בית המדרש ובחורי ושיבה,
ובחלק משעות היום צד המקום מלוכלך את כל הלומדים

כעת בהשגחה פרטית נבנה בית מדרש חדש מרווח ומפואר בסמוך לשיבה
מרכז תורה שיאגר תחתיו את שוקדי התורה ויהפך למגדלור רוחני

השלמת הבנייה תלויה בכם!

אנו זקוקים בדחיפות לתרומות עבור דלתות, חלונות, שבר פועלים,
חשמל, תאורה, רידוט, ספריות, ספרים, ארון קודש ועוד..

זכות נדירה!

כל התרומה 2,600 ש"ח ומעלה - יזכה להיכנס לברכה אישית בחדרו של מדרנו ודבנו שליט"א
ושמו יונצח בלוח התרומים המקימים בחייל בית המדרש החדש

לפרטים ולתרומות: 053-3155010 - דרוב עמית גבריאלוב שליט"א

"חובב תאריך תולדות" - השקיע פנחס פנחס, פתח תקווה הקדושה!

קמחא דפסחא תשפ"ה

חלוקת סלי מזון למשפחות הזקוקות בני תורה

"כָּל דָּבָר יִיבֹל"

גם השנה, בזכותכם, משפחות הזקוקות יוכלו לערוך את ליל הסדר בכבוד ובהירות

קחו חלק בחלוקה הגדולה

של גדול המקובלים הרב בניהו שמואלי שליט"א
וזכו לברכה וישועה!

בחרו סל - וקבלו מתנה מיוחדת מידי הקדושות של מורנו!

רבע סל - 250 ₪

ברכה אישית
ממור הרב שליט"א

חצי סל - 500 ₪

חפילה ופדיון נפש
ע"י מורנו הרב שליט"א

סל מלא - 1,000 ₪

קמח כסף טהור לפרנסה,
חפילה ופדיון נפש ע"י הרב שליט"א

ניתן לקבל את המתנה מידי של הרב או במשלוח עד הבית

הצטרפו עכשיו למצווה ולברכה: 03-5520004

צדריק בא לעיר

תושבי העיר בת ים ומוסדות המייש"ר
מקדמים בברכה את בואו של

גדול המקובלים בדורנו הגאון הגדול

רבינו **בניהו שמואלי**
שליט"א

שישבות בעירנו
בשבת הגדול

(מוקדמת - פרשת ויקרא)

שבת הגדולה

במוסדות גדולי המקובלים בדורנו
הרב בניהו שמואלי שליט"א

סדר היום:

18:15 מנחה ערש"ק

18:45 קבלת שבת

לאחר מ"כ דרשת פתיחה בעניין מעלת שבת הגדולה והכנה לליל הסדר
ותפילת ערבית

03:30 קריאת התורה: באשמורת חבוקי להצלת והצלת עם ישראל

05:30 שחרית בגן החמה

לאחר תפילה קידוש עם כיבוד כיד המלך וחידושים נפלאים על ההגדה

14:00 שיעור בוף היומי מפי קודשו של מור

15:00 דרשת שבת הגדולה המרכזית

מפי מור גדול המקובלים שליט"א

בדרשה זו יתחיש מור את עיבת ליל הסדר עם ההלכות והכללות בה

17:30 תפילת מנחה רעווה ודרשוני

מיד לאחר תפילת מנחה
סעודה שלישית ברוב עם

לאחר תפילת ערבית של מוצש"ק יחולק ע"י מור
קמיע מיוחד לפרנסה ודולר מבורך
לכל משתתפי השיעורים ותפילות במהלך השבת

בברכת "ימים על ימי מלך תוסיף שנותיו כמו דור ודור"
ברוכים הבאים | התפילות והשיעורים יתקיימו במוסדות המייש"ר
רחוב אורט ישראל 4 בת-ים.